

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 12ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

πρέπει να υπακούουν κάτω απ' τη σκεπή των διεθνών οργανισμών ΕΟΚ, ΝΑΤΟ, ΝΑΥΤΑ, ΟΗΕ και να συμμετάσχουν στην διεκπεραίωση των υποθέσεων προς όφελος πάντα των ιδίων των υποκινητών. Αυτών των ιδίων που καρπώνονται τα οφέλη από τα πτώματα και την δυστυχία των λαών.

Τα αφεντικά κερδίζουν, οι μαυραγορίτες και ο υπόκοσμος κερδίζουν, οι κάθε είδους παπάδες ή στρατιωτικοί κερδίζουν επιβεβαιώνοντας τον λόγο ύπαρξής τους, όπως ακριβώς κάνουν και τα τρωκτικά της "δημοσιογραφίας" που υποτίθεται ότι πληροφορούν και μεταφέρουν γεγονότα και εντάσεις, γνώσεις και μνήμες. Και από αυτήν την υπόθεση -την κάθε μικρή ή μεγάλη- υπάρχουν οι χαμένοι. Τα εκατομμύρια των απλών ανθρώπων που χύνουν το αίμα τους, που ξειντεύονται, που χάνουν την αξιοπρέπεια και το νόημα της ζωής για ένα ψέμα με πολλά πρόσωπα: χρήμα, δόξα, πατρίδα, θρησκεία... Εκατομμύρια άνθρωποι που βέβαια κάθε άλλο παρά άμοιροι των ευθυνών τους είναι. Γιατί την ίδια στιγμή που στην Τούζλα -και την κάθε Τούζλα- άμαχοι και παιδιά ακρωτηριάζονται, βορά στις ορέξεις των κάθε λογής ελεύθερων σκοπευτών ή ταξιδιωτών, εκείνοι, αναπαυτικά καθισμένοι στις πολυθρόνες τους, διηγούνται τα "μεγαλειώδη" περιστατικά της στρατιωτικής τους θητείας,

τις ασκήσεις με πραγματικά πυρά ή τρέχουν να αγοράσουν πολεμικά παιχνιδάκια για τα μικρά παιδιά τους για να γίνουν άντρες, γιατί όποιος δεν πάει φαντάρος δεν γίνεται άντρας και όποιος δεν πλέξει κάλτσες για το μέτωπο δεν μπορεί να καταλάβει το μεγαλείο της ελληνίδας ή της κάθε ελληνίδας με άλλο όνομα.

Και το μακελειό καλά κρατεί. Για δυο δρόμους που γρήγορα θα μετακινούνται τα εμπορεύματα, για τη δημιουργία ενός θύλακα αντίπαλου δέους, μόνιμης παρουσίας των νέων αλλόθρησκων βαρβάρων (τώρα που μας τελείωσαν οι ληστοκοιμουνιστοσυμμορήτες της ανατολής), για μερικές εκατοντάδες χιλιάδες εξεθλιωμένους μετανάστες, φτηνά εργατικά χέρια και μόνιμο όπλο διαπραγματεύσης χαμηλών μισθών και ανεργίας (υποτίμηση της ανθρώπινης ζωής σε εμπόρευμα), για μερικά νέα οικονομικά θαύματα ανοικοδόμησης. Για να μπορούν τα καθάρματα να πουλάνε τα όπλα τους, για να μπορούν τα καθάρματα να κοιμούνται ήσυχα ότι ο φόβος του πολέμου θα υποτάσσει αιώνια, για να μπορούν τα καθάρματα να συνεχίσουν να υπάρχουν και να πουλούν ανενόχλητα εμάς και αυτά που εμείς παράγουμε.

Και εμείς, οι άμεσοι πρωταγωνιστές αυτού του δράματος, ο κυρίαρχος και παντοδύναμος λαός, τα αδύναμα και μοναχικά πλάσματα που

δεν μπορούν να αλλάξουν τίποτα σ' αυτόν τον κόσμο (εκτός ίσως απ' τη φιάλη του υγροσάπουνου του μπάνιου μας), εμείς τι ρόλο παίζουμε και πόσο εντέλει μετράμε;

Ο λαός είναι κυρίαρχος όταν αποφασίσει ενωμένος να κινητοποιηθεί για τα συμφέροντά του. Είναι όμως απλά χρήσιμος όταν είναι να κινήσει τις πολεμικές και τις παραγωγικές μηχανές προς όφελος των ισχυρών του χρήματος. Είναι χρήσιμος για να πραγματώσει τους παραπάνω κανόνες του παιχνιδιού. Είναι ο άνθρωπος σαν μονάδα αδύναμος όταν απλώς και μόνο κοιτά το προσωπικό του συμφέρον και μόνο και διαιωνίζει έτσι τις κάθε είδους σφαγές, υποταγές, εκμεταλλεύσεις. Είναι όμως μο-

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ τρέχουν με γοργό ρυθμό στο βαλκανικό μέτωπο μπροστά στα μάτια εκατομμυρίων ανθρώπων που, ή έχουν εμπλακεί σε ένα φαύλο κύκλο επιβίωσης, μίσους και κατακτητικής μανίας (αυτοί που άμεσα βιώνουν ή συντηρούν την θηριωδία των μαχών άμεσα) είτε παρακολουθούν από μακριά το δράμα των άλλων -διαστρεβλωμένα, πάντ' απ' την πολυθρόνα του σπιτιού τους- ξέροντας ότι αργά ή γρήγορα θα μπουν κι αυτοί στο χορό των βομβών και του αίματος. Και αυτοί οι δεύτεροι είναι ίσως που θα παίξουν τον καθοριστικό ρόλο στη συνέχιση ή το τέλος του παραλόγου

που εξελίσσεται τώρα στο βορειοδυτικό μέρος της Βαλκανικής χερσονήσου.

Έλληνες, Τούρκοι, Αλβανοί, Βούλγαροι, Ιταλοί, Γερμανοί, Άγγλοι, Ευρωπαίοι, Ασιάτες, Αμερικανοί, Αφρικανοί ετοιμάζονται για το επερχόμενο μακελειό. Οι τοπικές συρράξεις μετατρέπονται πλέον σε παγκόσμια υπόθεση είτε αυτές είναι πόλεμοι μεταξύ κρατών είτε αυτές είναι ξεκαθαρίσματα "εσωτερικών" διαφορών. Ο έλεγχος της παγκόσμιας κατάστασης αποφασίστηκε να γίνει υπόθεση της ελίτ 7 κρατών και όλοι πρέπει να υπακούσουν στη νέα αυτή κατάσταση με το καλό ή με το άγριο. Όλοι

Ράδιο Ουτοπία 107,7: Τριήμερο Εκδηλώσεων 16-18 Ιούνη 1995

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 ΙΟΥΝΗ: ΣΥΝΑΥΛΙΑ (shit hit on the fan, πίσσα και πούπουλα, birthward, σμέρνα).

ΣΑΒΒΑΤΟ 17 ΙΟΥΝΗ: ΣΥΖΗΤΗΣΗ με θέμα: "Απ' την κρίση στην αναδιάρθρωση. Η κοινωνία στο στόμα του Φιλελευθερισμού" • ΣΥΝΑΥΛΙΑ (Ωχρα Σπειροχαίτη, Area Libera -παραδοσιακά επαναστατικά Ιταλικά τραγούδια-, Γιαβάσηδες -ρεμπέτικη κομπανία).

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΙΟΥΝΗ: Μεσημεριανό φαγοπότι • Κινηματογράφος: δύο ταινίες του Τ. Σπιριδάκη • ΚΟΥΚΛΟΘΕΑΤΡΟ από την ομάδα "Αγιασούγια" • ΣΥΖΗΤΗΣΗ με θέμα: "Προτάσεις για το ξεπέραςμα της κρίσης".

Και τις τρεις μέρες θα υπάρχουν προβολές slides, έκθεση αφίσσας, έκθεση φωτογραφίας από τον πόλεμο στην πολυεθνική Βοσνία, προβολές video με θέματα για καταλήψεις - πρόσφυγες - media.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΙΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

(Η επεξεργασία των θεμάτων δεν έγινε συνολικά από την συνέλευση, αλλά από ομάδα εργασίας. Υπάρχει μία γενική συμφωνία, αλλά η ζύμωση πάντα προχωράει).

Αν είχαν καταφέρει να εμπορευματοποιήσουν κάθε πτυχή της ζωής, σήμερα θα υπήρχαν οι συνθήκες να τη μοσχοπουλήσουμε σε όλες τις γωνίες του κόσμου. Το Κεφάλαιο επιβιβασμένο στο όχημα της ανταγωνιστικότητας και σείοντας τη σημαία του, με το σύνθημα "ανάπτυξη ή θάνατος", διατρέχει

τον πλανήτη, κουβαλάει τα εργοστάσιά του στις ζώνες της εξαθλίωσης, ρίχνει τους προλετάριους σε πολέμους, διαπερνά σύνορα, καταργεί περιορισμούς και στήνει τις υπερεθνικές-υπερκρατικές δομές του, κρύβοντας την εξουσία όσο γίνεται καλύτερα απ' το μοναδικό θύμα της, την κοινωνία.

Οι στιγμές που ζουν οι 700.000 οικονομικοί πρόσφυγες στο ελληνικό κράτος, οι κοινωνίες των ανατολικών κρατών στα όρια του πολέμου, οι αγρότες όλου του κόσμου που βρίζουν την ίδια συνθήκη, της GATT, οι άνεργοι του Βόλου, της Πάτρας, της Ευβοίας... που στριμώνονται στο "15% ανεργία", οι γκετοποιημένοι των μητροπόλεων, που πρέπει να χωνέψουν ότι ανήκουν στο 1/3 των διά βίου φτωχών, όλες αυτές οι στιγμές δεν έχουν συνθέσει για τους υποταγείς τίποτα λιγότερο από ένα κόσμο ολοκληρωμένης παράνοιας και εξαθλίωσης.

Και το κεφάλαιο και την εξουσία δε συνθέτουν τίποτε περισσότερο απ' τη νέα τους εποχή: παγκοσμιοποίηση της οικονομίας, κυριαρχία της αγοράς, αναδιάρθρωση του καπιταλισμού, κατάργηση κάθε δυνατότητας ελέγχου. Με λίγα λόγια: ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΑΤΕ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ.

Απέναντι σ' όλα αυτά, αν πιστεύαμε σε μία μεταφυσική στην ιστορία, αν μπορούσαμε να ανακαλύψουμε κάποιους μαγικούς αυτοματισμούς που να μετατρέπουν την εξαθλίωση σε επαναστατικό ξέσπασμα, δεν θα είχαμε παρά να περιμένουμε τις μάζες να ξεχυθούν στους δρόμους και να μπουέ μπροστά τους με τις σημαίες μας. Δυστυχώς, όμως, κανένας και τίποτε δε μας παρέχει αυτή την αστεία πολυτέλεια, πολύ περισσότερο τώρα που η ιστορία εξελίσσεται με μια βασική απουσία. Την απουσία από ο

Συνέχεια στη σελίδα 2

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Η κουβέντα για την μετεξέλιξη του «ΑΛΦΑ» συνεχίζεται...

Σελ. 3

ΓΕΝΕΤΙΚΗ

Ο θαυμαστός καινούργιος κόσμος

«Σοφοί» επιστήμονες σε αποστειωμένα εργαστήρια δουλεύουν πάνω στο DNA, για το «καλό της ανθρωπότητας». Μα οι πρόδρομοί τους δεν έφταξαν τον τρόπο της Χιροσίμα;

Σελ. 4

ΑΣΤΕΓΟΙ

On the road

Λίγο πιο πέρα από τις εκθαμβωτικές βιτρίνες των εμπορικών κέντρων των μεγαλουπόλεων, ένας ολόκληρος -διαφορετικός- κόσμος αγωνίζεται για επιβίωση. Πού μένεις; Στο παγκάκι...

Σελ. 5

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Γ.Κ.

★ Όπου φτωχός και η μοίρα του. Για τους σεισμόπληκτους λέμε. Ένα φορτηγό τρόφιμα έστειλε το σούπερ-μάρκετ Βασιλόπουλος προς ενίσχυση των σεισμοπαθών. Εξηγώντας τους λόγους μας λέει, μιας και επίκειται άνοιγμα υποκαταστήματος στην Κοζάνη είναι μια καλή ευκαιρία να γνωριστούμε με τους πελάτες μας!!! Εμείς τι να πούμε; Άντε και εγκαίνια υποκαταστήματος στη Σαχαλίνη (πρόσφατα σεισμόπληκτη περιοχή ανάμεσα σε Σιβηρία και Ιαπωνία).

★ Θα γίνει και επίδειξη μόδας προς ενίσχυση των σεισμοπαθών. Εμείς αναμένουμε και επίδειξη σκηνών και τροχόσπιτων. Έχει μεγαλύτερη αξία που να πάρει ο διάολος. Τόσα χρόνια θα ζήσουν μέσα σ' αυτές, ας διαλέξουν τις καλύτερες τουλάχιστον. Δεν πειράζει όμως, εμάς πάντα μας σκλάβωνε η ευγενής και ανιδιοτελής φιλανθρωπία.

★ Παγκόσμια μέρα περιβάλλοντος προχθές και βγήκε έκθεση από έναν αμερικανό επιστήμονα που ούτε λίγο ούτε πολύ έλεγε πως δεν υπάρχει και τόσο σοβαρό πρόβλημα για την κατάσταση του πλανήτη, το οποίο παραδόξως-έλεγε η έκθεση-βελτιώνεται. Μάλλον ο τύπος θεωρεί το ατομικό του ή άντε το οικογενειακό του καταφύγιο, ασφαλές δείγμα για όλο τον πλανήτη. Και του χρόνου.

★ Δύο δολοφονίες με σοβαρές προεκτάσεις. Η πρώτη στο κρατικό νοσοκομείο Νίκαιας, όπου την ώρα της ληστείας δολοφονείται ο ταμίας. Μέχρι και τη θανατική ποινή επικαλέστηκαν κάποιοι για το αποτρόπαιο έγκλημα. Στη δεύτερη ένας 19χρονος από πλούσια οικογένεια σκότωσε με το αυτοκίνητό του και ύστερα εγκατέλειψε το θύμα κάπου στην παραλία. Ναι μεν έτρεχε, αλλά ήταν αδύνατο να σταματήσει το παιδί, είπαν κάποιοι. Ληστεία μετά φόνου στην πρώτη, τροχαίο με εγκατάλειψη στη δεύτερη. Με μια διαφορά. Στην πρώτη ληστεία η απειλή και η ταξική αδικία, στη δεύτερη το σκοτώνω και δεν πληρώνω (άντε το πολύ-πολύ καμία εγγύηση).

★ Εδώ, μια ολόκληρη κοινωνία είναι σε ομηρία, τους κυανόκρανους πήγαν να ελευθερώσουν οι Παπούλιας-Αρσένης. Τι να πεις; Μάλλον λάθος πολιτική αντίληψη!

★ Αφού δεν μπορούν να πιάσουν το Ρωχάμη, έπιασαν και φυλάκισαν την κόρη του. Δεν πρόκειται να τον βάλετε στα χέρια σας, αν δε συλλάβετε και τα εγγόνια του. Ξέρετε τις αδυναμίες των παπούδων. Θα λυγίσει σίγουρα.

Πλήρωνε και μη ερευνα

Η ΠΡΟΣΦΑΤΗ αποκάλυψη ότι πολλές ασφαλιστικές εταιρίες δεν πληρώνουν τους ασφαλισμένους, αποδεικνύει τη μεγάλη απάτη και το μεγάλο φαγοπότη που λέγεται "ιδιωτική ασφάλιση". Να το πιάσουμε όμως από την αρχή.

Η ασφάλιση των εργαζομένων είναι αποτέλεσμα των διεκδικητικών αγώνων που αποσκοπούσαν στην κάλυψη των αναγκών τους για περίθαλψη και σύνταξη που η "φιλελεύθερη" οικονομία δεν ήθελε να καλύψει. Από την άλλη όψη όμως του νομίσματος βλέπουμε την προσπάθεια του κράτους κοινωνικής πρόνοιας και του κεφαλαίου να συντηρήσει το εμπόρευμα εργατική δύναμη και να προσφέρει - με το αζημίωτο - τη μερική του ανταπόδοση όταν αυτό καταντήσει άχρηστο. Παρόλο όμως που η απαξίωση του εργάτη και οι ασθένειες οφείλονται στην εργασία και θα έπρεπε να επιβαρύνουν αποκλειστικά τον εργοδότη, η ασφάλιση καλύπτεται από τον ίδιο τον εργάτη είτε άμεσα μέσω των κρατήσεων, είτε έμμεσα από τον κρατικό προϋπολογισμό, δηλ. τους φόρους που πληρώνουμε (με το ένα χέρι μας τα δίνουν και με τα δύο μας τα παίρνουν, οι καριόληδες).

Ακόμα χειρότερα, η καταβολή των κρατήσεων είναι πάγια ενώ η ανταπόδοση αβέβαιη ως ανύπαρ-

κτη. Γιατί πρώτον, μπορούμε να πεθάνουμε πριν πάρουμε σύνταξη και δεύτερον πως να αντιληφθείς σαν κέρδος την κάλυψη των εξόδων μιας ασθένειας που η ίδια η εργασία προκάλεσε; Τι μπορεί να καλύψει τη σακατεμένη μέση των οικοδόμων και τα αρθρικά της σερβιτόρας.

Καταλαβαίνοντας οι εταιρίες αυτή την απλή αλήθεια, το βέβαιον εσόδων-εισφορών και το αβέβαιο των εξόδων-παροχών, μή-

κον στο χορό δημιουργώντας θυγατρικές ασφαλιστικές εταιρίες. Εκμεταλλεύτηκαν την ανεπάρκεια του κρατικού ασφαλιστικού συστήματος τόσο στις παροχές του όσο και στην ίδια την ασφάλιση αφού όλο και περισσότερα επαγγέλματα είναι ανασφάλιστα. Διασφαλίζουν σχετικά το απρόβλεπτο της σχέσης εσόδων-εξόδων χρησιμοποιώντας την στατιστική των ατυχημάτων και των ασθενειών. Συγκεντρώνουν έτσι κεφάλαια

από τις εισφορές όσων τσιμπάνε το δόλωμα και τα επενδύουν όπου θέλουν κερδίζοντας.

Ε, τώρα αν κάποια στιγμή πέσουν έξω οι προβλέψεις δεν τρέχει κάστανος. Απλούστατα οι εταιρίες με διάφορους τρόπους δεν πληρώνουν τους ασφαλισμένους. Κάνοντας ξεκάθαρο πως η απάτη δεν είναι κάτι ξένο για τον καπιταλισμό αλλά συστατικό στοιχείο της φύσης του.

M π.

Παγκόσμια ημέρα περιβάλλοντος. Χα! Χα!

ΔΕΥΤΕΡΑ 5 ΙΟΥΝΙΟΥ. Παγκόσμια ημέρα περιβάλλοντος. Οι εγχώριοι μαζικοί φορείς, κατά τα πρότυπα των Ευρωπαϊκών υπό την "αιγίδα" του υπουργείου περιβάλλοντος, διοργάνωσαν πανελλαδικά καθαρισμούς παραλίων, δεινροφυτεύσεις με φοιτητές-μέλη όλων των κομμάτων και σωρεία εκδηλώσεων- ομιλιών-συναυλιών που διοργάνωσαν οι κατά τόπους δήμοι και σύλλογοι, άμεσα ελεγχόμενοι από κόμματα, σε ένα αγώνα δρόμου, διάρκειας μιας ημέρας, προς οικειοποίησης κατ' αποκλειστικότητα της ευαισθησίας για την κατάσταση του περιβάλλοντος. Λες και η αγωνία για την πορεία του πλανήτη εγκλωβίζεται σε μια μέρα το χρόνο. Μας κοροϊδεύουν; Την ίδια ώρα που μετανοημένος ο "δικός μας" Νίνιος

(Σαββόπουλος) έδινε συναυλία στην Ερμού υπό τα βλέμματα των Λαλιώτη-Γεϊτόνα-Αβραμόπουλου και εκατοντάδων χειροκροτητών για την "σωτηρία" του περιβάλλοντος, μεσημέρι Δευτέρας η Αθήνα ασφυκτούσε από το "οικείο" πλέον νέφος και οι δρόμοι της ήταν αδιάβατοι απ' το κυκλοφοριακό. Την ώρα που κάποιοι σύλλογοι, καθάριζαν τις ακτές, τα καράβια των εφοπλιστών ρύπωναν τις θάλασσες, όπως και η ρίψη τόνων τοξικών αποβλήτων.

Την ώρα που κάποιοι φοιτητές αναδύονταν καμένες εκτάσεις, οι κυβερνήτες (μέσα σ' αυτούς και οι "αγωνιστές" Λαλιώτης-Γεϊτόνας) σχεδίαζαν πως θα ισοπεδώσουν εκτάσεις πράσινου για να κτίσουν καζίνο, αεροδρόμια και αυθαίρετες βίλες ημέτερων. Και το χειρότερο;

Την ίδια στιγμή σε όλες τις χώρες του πλανήτη, αυτοί που διαχειρίζονται τις τύχες του, σχεδίαζαν όπως κάνουν καθημερινά άλλωστε την πορεία του με κριτήριο την κυριαρχία τους στις δόμες του και το κέρδος το δικό τους και της εχθρικής προς την ανθρωπότητα ράσας τους.

Καιρός πια η ανθρωπότητα να σταματήσει να πιστεύει βολικά, στα παραμύθια που της λανθάνουν οι ανά τον κόσμο εξουσιαστές. Ο αγώνας για την σωτηρία του πλανήτη δεν πρέπει και δεν μπορεί να είναι αποκομμένος απ' το αγώνα εναντίον αυτών που τον σπρώχνουν στον αφανισμό, εξουσιαστών και όλων των μηχανισμών στήριξής τους.

Α.Γ.

ΡΑΔΙΟ ΟΥΤΟΠΙΑ 107,7: Τριήμερο Εκδηλώσεων 16-18 Ιούνη 1995

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

προσκήνιο, ενός κινήματος που θα βάζει το ζήτημα της ριζικής αλλαγής της κοινωνίας και της κατάργησης της κυρίαρχης τάξης της οικονομίας. Όσο, λοιπόν, θα λείπουν από το οπλοστάσιο μας η κριτική, η ανάλυση και η πρόταση, θα είμαστε στη δυσάρεστη θέση να παρακολουθούμε ως θεατές τα γεγονότα.

Επιλέγουμε, λοιπόν να ασχοληθούμε με τα ζητήματα της οικονομίας και της εργασίας, έτσι όπως διαμορφώνονται στο νέο πλαίσιο. Κάνουμε την επιλογή αυτή χωρίς να θεωρούμε ότι είναι και οι μοναδικές σφαίρες της κοινωνικής ζωής που αιωνίως την καθορίζουν. Απλά, είναι η σημαντικότητα τους τέτοια σήμερα, που ουσιαστικά "ακουμπάνε" κάθε σκέψη και πράξη μας. Ούτε, βέβαια, θεωρούμε πως έχουμε αποκτήσει κάποια μυστική φόρμουλα που δίνει απαντήσεις. Κατανοούμε τα όρια και τις δυνατότητές μας και γνωρίζουμε πως η προσπάθειά μας έχει να κάνει με την ανίχνευση του περιγράμματος των ζητημάτων αυτών, τον εντοπισμό των σημείων που θα στηρίξουν μια μελλοντική συνολική ανάλυση.

ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΣΑΒΒΑΤΟΥ 17 ΙΟΥΝΗ: ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ. Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΥ.

1. Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ. Περιγραφή της κρίσης και κατάδειξη της καθολικότητάς της.

I. ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΡΙΣΗ. Διάλυση κάθε κοινωνικού ιστού, εθνικισμός, ρατσισμός...

II. ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΡΙΣΗ. Διατάραξη οικοσυστημάτων και σχέσεων ανθρώπου με το περιβάλλον του, εξάντληση φυσικών πόρων...

III. ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΚΡΙΣΗ. Αμφισβήτηση της επιστήμης, αμφισβήτηση σκέψης - ιδεών

IV. ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ. Κατάρρευση παραδοσιακών πόλεων, απαξίωση πολιτικής

V. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ. Ανεργία, πείνα, εξαθλίωση, ελαστικότητα-προ-

σωρινότητα εργασίας, μεγένθυση ανισότητας Βορρά-Νότου, κατάργηση βασικού μισθού. Το συγκεκριμένο περιεχόμενο των συμπτωμάτων αυτών στην ελληνική κοινωνία.

2. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ. Ανάδειξη των αιτίων της.

I. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ ως το θεσμικό πλαίσιο μιας οικονομίας διαχωρισμένης απ' την κοινωνία, που έχει τη βασική ευθύνη γι' αυτή, αλλά και για όλες τις προηγουμένως κρίσεις. Το κέρδος ως αποκλειστικός παράγοντας καθορισμού της διαχωρισμένης οικονομίας και αναγκαστικά της κοινωνίας, αγοραιοποίηση της εργασίας-γης-ανθρώπου, κυριαρχία.

II. ΑΣΥΜΒΑΤΟΤΗΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΚΡΑΤΙΣΜΟ. Προσπάθεια κατάδειξης αυτής της αντίφασης και της ευθύνης για την κρίση με άμεση συνέπεια την κατάρρευση του κρατισμού.

α) Κρατικιστική περίοδος - χρονική περίοδος και συγκυρία εμφάνισης του κρατισμού (Κραχ 1929, πόλεμος, υπαρκτός σοσιαλισμός, απειλή επανάστασης...)

- Μορφή και χαρακτηριστικά κρατισμού- σοσιαλδημοκρατική συνείδηση. (Συνείδηση ανάμεσα σε κράτος-Κεφάλαιο-συνδικάτα σε κοινωνικό, πολιτικό, θεωρητικό, οικονομικό επίπεδο. Πολιτική πλήρους απασχόλησης, κοινωνικός μισθός, κράτος πρόνοιας, Φορντικό μοντέλο παραγωγής, αναγκαιότητα μέγιστης κατανάλωσης, συνθήκη Bretton Woods.)

β) Παγκοσμιοποίηση της αγοράς - Χρονική περίοδος και συγκυρία εμφάνισης (πολιτικές αποφάσεις: GATT, NAFTA, ΕΟΚ, ανταγωνισμός με οικονομίες του υπαρκτού σοσιαλισμού. Δραστηριότητα πολυεθνικών, επέκταση εμπορίου.)

- Μορφή και χαρακτηριστικά. (Διεθνοποίηση εμπορίου-αγοράς εργασίας και κεφαλαίου, κατάργηση συνθήκης Bretton Woods.)

γ) Ασύμβατοτητα κρατισμού και παγκοσμιοποίησης της οικονομίας. Ανάδειξη των κύριων αντιφάσεων, ερμηνεία της ανεπίστρεπτης κατάρρευσης του κρατισμού.

- οικονομικές συνέπειες κρατισμού (αύξηση κόστους παραγωγής, πληθωρισμός,...)

- οικονομικές συνέπειες παγκοσμιοποίησης (συμπίεση κόστους παραγωγής για ανάπτυξη, ελεύθερη μετακίνηση κεφαλαίων, εκβιασμός κρατικών οικονομικών, υποβάθμιση του κράτους ως ρυθμιστή της οικονομίας, κυρίαρχος ρόλος χρηματιστηριακής αγοράς...)

- ριζικές αντιφάσεις. Αδυναμία συγκράτησης κεφαλαίων απ' τη φυγή τους σε χώρες με μικρότερο κόστος παραγωγής, κλείσιμο τοπικών μη ανταγωνιστικών επιχειρήσεων, αύξηση ανεργίας...

III. ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΥΣΙΑ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ, ως παράγοντας εμφάνισης της κρίσης και νεοφιλελεύθερης αναδιάρθρωσης του καπιταλισμού.

3. ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ Η κυρίαρχη απάντηση του Κεφαλαίου στην κρίση

I. ΣΤΟΧΟΙ-ΑΡΧΕΣ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΥ

II. ΜΕΘΟΔΟΙ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΥ

α) Άρση περιορισμών- απελευθέρωση αγοράς

- αγορά εργασίας (μερική απασχόληση, απολύσεις, κατάργηση κατώτατου μισθού, κατάργηση για μέγιστη απασχόληση)

- αγορά κεφαλαίου (ελεύθερη κυκλοφορία κεφαλαίου, χρηματοπιστωτικός τζόγος, εκβιασμός κρατικών οικονομικών...)

β) Ιδιωτικοποίηση κρατικών επιχειρήσεων

γ) Συρρίκνωση κράτους πρόνοιας (ιδιωτικοποίηση συστήματος παιδείας, περίθαλψης, ασφάλισης...)

δ) Αναδιανομή φορολογικού βάρους υπέρ των πλουσίων

ε) Νέα οργάνωση παραγωγής/εργασίας, Τογιοτισμός

III. ΝΕΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ Δημιουργία υπερκρατικών μπλοκ (ΕΟΚ, NAFTA, Άπω Ανατολή, ΟΟΣΑ, ΔΝΤ)

IV. ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΥ. Αδυναμία ικανοποίησης βασικών κοινωνικών αναγκών, άνοιγμα της ανισότητας ανάμεσα στον "ανεπτυγμένο" Βορρά και "υποανάπτυκτο" Νότο, μεγαλύτερη εξαθλίωση, κοινωνία των 2/3.

Κυκλοφόρησαν...

★ Κυκλοφόρησε το καινούργιο τεύχος (109) του δελτίου πληροφόρησης «Ο Αναρχικός». Περιέχει κείμενο για τα 50 χρόνια από την λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ένα άρθρο για την πιθανότητα επιβολής δικτατορίας σήμερα και πάρα πολλά διεθνή νέα.

★ Έχει κυκλοφορήσει και το 2ο φύλλο του «Πιράνχας των πόλεων», με ημερομηνία Απρίλη '95. Μια πρωτοβουλία των μαθητών και όλων των ενδιαφερόμενων για την ελευθερία του λόγου χωρίς φραγμούς. Με πρόταγμα τις καταλήψεις και την εξέγερση, δημοσιεύει μια σειρά άρθρων πάνω στην εκπαίδευση και τις μαθητικές αντιτάσεις.

★ Εκδόθηκε το «Ανοιχτό Μέτωπο», ένα καινούργιο αναρχικό περιοδικό. Το πρώτο τεύχος, με ημερομηνία Ιούνιο '95, έχει άρθρα για την αναρχία, τη σύλληψη των «4», την εκπαίδευση, τις μαθητικές κινητοποιήσεις και τις συγκρούσεις. Για επικοινωνία: Τ.Θ. 72246, Τ.Κ. 17110, Αθήνα.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΔΙΑΤΙΘΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΙΟ ΤΗΣ VILLA AMALIAS, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7.00-10.00μμ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟ 11.00πμ-2.00μμ.

Ζητείται μηχανάκι με νέο

ΟΣΟ ΚΑΙ ΑΝ ΣΕ ΚΑΠΟΙΟΥΣ το "κάτω η μισθωτή σκλαβιά" φαίνεται απλά σαν ένα σύνθημα, είναι κάτι που αφορά την ίδια μας τη ζωή. Η εργασία, στις εποχές που ζούμε καθορίζει, όχι μόνο την δυνατότητα ενός ανθρώπου να επιβιώσει, αλλά την ίδια την ύπαρξη του. Καταβροχθίζει, σαν ένα από τα κεφάλια της λερναίας ύδρας, την ανθρώπινη φύση και ό,τι ελεύθερο μας έχει απομείνει. Δεν είναι απλά ένας τρόπος για να παράγεις τα μέσα επιβίωσης. Είναι η οργανωμένη στέρεση οποιασδήποτε δραστηριότητας οδηγεί στην ελευθερία, στη ζωή, στην αυτοπραγμάτωση. Όταν έχεις δουλειά θέλεις ελεύθερο χρόνο για να ζήσεις. Όταν δεν έχεις, ψάχνεις να βρεις γιατί δεν έχεις λεφτά.

Οι αλλαγές όμως που συμβαίνουν σ' αυτό που λέμε εργασιακές σχέσεις και αγορά εργασίας μας επηρεάζουν άμεσα - είτε το θέλουμε, είτε όχι. Για όσους θυμούνται, πριν 5 χρόνια, μικρές αγγελίες υπήρχαν κύρια στα ΝΕΑ. Η αύξηση της ανεργίας που χαρακτηρίζει παγκόσμια την τωρινή φάση του καπιταλισμού, δημιούργησε εφημερίδες αποκλειστικά μικρών αγελιών ενώ παράλληλα η αναζήτηση οποιασδήποτε εργασίας με οποιοδήποτε μέσο και οποιαδήποτε υποχώρηση κυριάρχησε στην νοοτροπία και την ζωή του πληθυσμού.

Παράλληλα κλάδοι εργασίας πέφτουν σε βαθιά κρίση (οικοδόμοι, τεχνικά επαγγέλματα), και η τεράστια αύξηση της ανεργίας σε αυτούς τους τομείς αναγκάζει ένα μεγάλο ποσοστό των εργασιοληπτών από αυτούς τους τομείς να αναζητήσουν δουλειά σε άλλους, ραγδαία αναπτυσσόμενους. Η ευελιξία

στις εργασιακές σχέσεις, το να μεταφέρεις τους σκλάβους-εργάτες από την μια δουλειά στην άλλη είναι η μεγάλη ανάγκη των αφεντικών, και των διαχειριστών της εργασίας.

Ο πιο αναπτυσσόμενος κλάδος με μια πρόχειρη ματιά είναι αυτός των διανομών-εξωτερικών εργασιών. Κάποτε τα μηχανάκια χρησιμοποιούνταν για να μεταφέρουν κύρια πίτσες. Τώρα στα φανάρια, τα πιο πολλά μηχανάκια είναι κάτω από το ζυγό της εργασίας (μαζί με τους αναβάτες τους). Ο καπιταλισμός χρειάζεται όλο και πιο πολύ την μεταφορά εμπορευμάτων, εύκολα, γρήγορα και οικονομικά. Όσο και αν η παραγωγή μειώνεται, όσο και αν η παραγωγική εργασία μειώνεται ακόμα πιο πολύ, τόσο πιο πολύ γίνεται αναγκαία η γρήγορη ανταλλαγή και μεταφορά στους δαίδαλους της οικονομίας. Άλλωστε γιατί οι βγαίνουν έξω από το σπίτι τους οι άνθρωποι για να ψωνίσουν αφού μπορεί να τους έρθει το προϊόν στο σπίτι. Εταιρίες κούριερ, διανομές φαγητών στο σπίτι, και πάσης φύσεως εξωτερικές εργασίες απασχολούν όλο και πιο μεγάλο κομμάτι του "εργατικού δυναμικού".

Μήπως την έχετε πατήσει;

Η διαδικασία είναι περίπου γνωστή: Κάποια στιγμή η δουλειά που έκανες μέχρι τώρα, χαρακτηρίζεται από μεγάλη ανεργία. Παίρνοντας τις μικρές αγγελίες για να κοιτάξεις για δουλειά και αφού τελικά δεν βρίσκεις τίποτα στην ειδικότητα σου παρατηρείς ότι οι πιο πολλές αγγελίες ζητάνε κάποιον με μηχανάκι. Σε δελεάζουν γιατί προσφέρουν πιο πολλά από τον βασικό μισθό. Απογοητευμέ-

νος πια ψάχνοντας τόσο καιρό αποφασίζεις να πάρεις ένα παπί για να βρεις δουλειά. Αν έχεις λεφτά έχεις καλώς. Αλλιώς τα δανείζεσαι πιστεύοντας ότι κάποια στιγμή θα ξεχρεώσεις. Άλλωστε ο μισθός είναι καλός...

Στην αρχή όλα είναι εύκολα (όπως πάντα). Σχεδόν αμέσως πιάνεις δουλειά σε μια εταιρία κούριερ, σε μια πιτσαρία, σε μια εταιρία για να κάνεις εισπράξεις και να μεταφέρεις μικροεμπορεύματα. Ώσπου σε λίγο αρχίζουν τα προβλήματα. Οδηγείς μέσα στο κέντρο τις ώρες αιχμής και το νευρικό σου σύστημα απειλείται με κατάρρευση. Ταξίτζηδες, άσχετοι οδηγοί, τροχόμπατοι, αυτά τα γαμημένα έργα του μετρό που έχουν δημιουργήσει περισσότερο κυκλοφοριακό πρόβλημα από όσο υπόσχονται (...) ότι θα λύσουν, το καταγύαλο αττικό νέφος που σου τσουξί τα μάτια και σου καίει τα πνευμόνια. Γρήγορα καταλαβαίνεις ότι αυτή η δουλειά ίσως είναι χειρότερη απ' αυτήν που έκανες προηγουμένως. Που στο κάτω-κάτω την ήξερες και μπορούσες και λίγο να λουφάσεις. Τώρα όμως τα αφεντικά σου είναι αρκετά έξυπνα για να ρυθμίσουν τις δουλειές που σου αναθέτουν έτσι ώστε να τρέχεις σαν παλαβός για να τις προλάβεις (αυτό που λέγεται εντατικοποίηση στην παραγωγική διαδικασία).

Ένας άλλος μύθος (απ' αυτούς που συντηρούν την αντοχή μας στη μισθωτή σκλαβιά) είναι αυτός των υψηλών αποδοχών. Γρήγορα έχεις την πρώτη βλάβη στο μηχανάκι. Όχι γιατί δεν πρόσσεχες, όχι πάνω στην βόλτα σου, αλλά κατά τη διάρκεια και εξαιτίας της δουλειάς. Συνήθως θα την πληρώσεις από την τσέπη σου, γιατί το αφεντικό σου πληρώνει ένα μισθό

για 'σένα και το μηχανάκι. (Και θα είσαι τυχερός αν έχεις κανά πενηντάρι και όχι μεγάλη μηχανή γιατί αλλιώς θα καταλάβεις ότι δουλεύεις τσάμπα). Και εδώ είναι ίσως και η μεγαλύτερη απάτη της ιστορίας. Ένας μισθός λοιπόν όχι μόνο για να νοικιάσει την εργατική σου δύναμη αλλά και το κεφάλαιο σου. Γιατί άραγε είναι τόσες λίγες οι εταιρίες που δίνουν δικούς τους μηχανάκι. Μα γιατί μπορούν εύκολα να βρούν κάποιον είτε λόγω άγνοιας είτε λόγω ανάγκης θα δεχτεί να χρωσθεί αυτός το μηχανάκι σαν κεφάλαιο, δηλαδή μέσο παραγωγής με οικονομικό κόστος. Αυτό σημαίνει, ανάμεσα στ' άλλα ουσιαστική συμπίεση του μισθού (βγάλε τα έξοδα να δείς τι σου μένουν καθαρά), ίσως και αύξηση του χρόνου εργασίας, γιατί εσύ θα τρέχεις στα συνεργεία. Για να μην αναφερθούμε στην περίπτωση - που δεν είναι και σπάνια - όπου η ανάγκη σε κάνει να δεχτείς να δουλέψεις χωρίς ασφάλιση, χωρίς δώρα και άδειες και μερικές φορές με-ούτε καν το βασικό.

Και μην ξεχνάμε ότι αμοίβεσαι με το βασικό για μια δουλειά που κάνει τον οδηγό, τον εισπράκτορα, και ξέρω γω τι άλλο, σε συνθήκες εξαιρετικά ανθυγιαίνες και επικίνδυνες. Αν είσαι και τυχερός θα ανήκεις στο μικρό κομμάτι εκείνο της στατιστικής που δεν σου έχει συμβεί κάποιο ατύχημα.

Γρήγορα επίσης θα ανακαλύψεις ότι όλα τα προβλήματα σε σχέση με την εργασία, θα πρέπει να τα αντιμετωπίσεις μόνος απέναντι στο αφεντικό σου. Ακόμα και αν θέλεις να αλλάξεις κάτι σ' αυτή την ιστορία θα καταλάβεις ότι οι δυνατότητες για να αγωνιστείς με κάποιους συναδέλφους σου είναι ανύπαρκτες. Συνδι-

κάτο βέβαια δεν υπάρχει (όχι ότι αν υπήρχε θα ήταν καλύτερα), και όλοι αντιμετωπίζουν αυτή τη δουλειά σαν προσωρινή, "μέχρι να βρω κάτι καλύτερο". Το καλύτερο όμως αργεί πολύ, συνήθως αφήνεις τη μια δουλειά αλλά βρίσκεις πάλι δουλειά με μηχανάκι. Ένας νέος κλάδος εργασίας γεννιέται και απασχολεί όχι μόνο πιστρικάδες αλλά και 40ηδες...

Αυτή η αναφορά έγινε γιατί τέτοιου τύπου δουλειές αφορούν όλο και πιο πολύ ένα μεγάλο κομμάτι των μη-εξασφαλισμένων εργατών. Αφορούν όλο και πιο πολύ ένα μη-ενσωματωμένο κομμάτι που και σ' αυτό ανήκουμε. Οι πιο πολλοί περάσαμε, βρισκόμαστε ή θα καταλήξουμε σε τέτοιου είδους δουλειές.

Ετοιμες απαντήσεις για το τι πρέπει να κάνουμε δεν υπάρχουν και καμιά φωτισμένη ηγεσία δεν μπορεί να τις δώσει. Θα είναι το ίδιο το ροδο-προλεταριάτο που ανάλογα με το βαθμό συνειδητοποίησης του και θέλησής του να ξεπεράσει την σκλαβιά του, θα καταφέρει να οργανωθεί και να αγωνιστεί στην κατεύθυνση της απελευθέρωσης του. Το να συνειδητοποιήσεις ένα πρόβλημα είναι ένα πρώτο βήμα για να το λύσεις. Η κοινωνία μεταξύ των ενδιαφερόμενων και η ανίχνευση της δυνατότητας οργάνωσης και διεκδίκησης είναι το δεύτερο. Το έδαφος είναι ώριμο. Το αν θα καρπίσει ο σπόρος θα εξαρτηθεί από μας τους ίδιους.

Μ.π.

Υ.Γ.: Θα ήταν ωραίο να δούμε κάποια στιγμή μια πορεία με εκατοντάδες - και γιατί όχι περισσότερα - μηχανάκια.

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗΣ

ΣΑΣ ΕΝΝΟΗΣΑΜΕΝ
(για άλλη μια φορά)

ΔΙΑΛΟΓΟΣ "ΑΛΦΑ"

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗΣ

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ που ακολουθεί έχει ως μορφή αλλά και ως βάση το κείμενο "επαναπροσδιορίζοντας τη διαδρομή", των συνεργατών/τριών του "Αλφα" στη Θεσ/κη, που δημοσιεύτηκε στο 10ο φύλλο. Θέλει να συμβάλει στο διάλογο που προσπαθείτε ν' ανοίξετε σε σχέση με την πορεία της ε-

ναδιάρθρωση τόσο στην παραγωγική διαδικασία όσο και στην κρατική μηχανή έχει επιφέρει αλλαγές στον τρόπο εκμετάλλευσης και καταπίεσης, αλλά και στα χαρακτηριστικά των προλεταρίων, απελευθερωτικών αγώνες με διαφορετικά ή αλλοιωμένα σε σχέση με το παρελθόν χαρακτηριστικά κάνουν την εμφάνισή τους. Αυτά και άλλα πολλά προσδίδουν στην εποχή μας τον χαρακτηρισμό της "εποχής των ραγδαίων εξελίξεων". Μέσα σ' αυτή την πραγματικότητα οι κοινωνικές αντιτάσεις δεν είναι απλοί παρατηρητές της αλλά αλλάζουν και επηρεάζονται απ' αυτήν.

Όμως ο αναρχικός χώρος δεν δείχνει να πολυσχολείται μ' αυτά. Το αναρχικό "διαχρονικό" θέσσω, ο σχεδόν ανύπαρκτος προβληματισμός για τον τρόπο οργάνωσης και παρέμβασης στις νέες συνθήκες και η προσπάθεια προσαρμογής της πραγματικότητας στη "διαχρονική" ιδεολογία έχουν επιφέρει ένα βάλτωμα. Οι ίδιοι ρόλοι αναπαράγονται εδώ και χρόνια (πολλές φορές και από τους ίδιους ανθρώπους), χωρίς ποτέ να γίνεται μια αυτοκριτική για τα αποτελέσματα που έχουν επιφέρει στον κοινωνικό ανταγωνισμό.

Οι διαφωνίες πάνω σε πολιτικές θέσεις (επιλέγω να κάνω αυτό γιατί πιστεύω ότι αυτό είναι που χρειάζεται σ' αυτές τις συνθήκες), δεν αποκλείουν

τις συνευρέσεις και τις συνεργασίες. Αντίθετα η προχειρότητα και ο παρεισμός ευνοούν την καχυποψία, τον σεχταρισμό, αλλά και τα "συντροφικά" πλακάσματα. Μέσα σ' αυτήν την πραγματικότητα σαν προσπάθεια για κάτι, που τουλάχιστον σαν πρόθεση έχει το ξεπεράσμα όλων αυτών, όπως το "Αλφα", εύκολα μπορεί να πέσει στο κενό, ή να αναπαράγει κάποιες πεπαλαιωμένες τακτικές αν δεν διαμορφωθεί με βάση τις πραγματικές αναγκαιότητες που προκύπτουν. Ενα μέσο ανοιχτό, που θα εκφράσει αυτό το χώρο όπως είναι, στην καλύτερη περίπτωση θα γίνει απλά ο καθρέπτης αυτού του βαλτώματος χωρίς όμως να καταφέρει να το αλλάξει. Στη χειρότερη θα αντιμετωπιστεί με αδιαφορία ή και καχυποψία. Η διαπίστωση για την αδιάφορη στάση των οργανωμένων εκεί θα πρέπει να αναχθεί. Η ανάγκη επαναπροσδιορισμού της προσπάθειας του "Αλφα" έτσι όπως τίθεται από τους συντρόφους από την Θεσ/κη είναι ευτύχημα που γίνεται σχετικά σύντομα από τα πρώτα κιόλας δείγματα των αδυναμιών του εγχειρήματος. Ο αναρχικός χώρος πιστεύω ότι χρειάζεται και το καινούργιο. Κι αυτό μπορεί να είναι κάτι σαν την τρίτη σχηματοποιημένη εκδοχή που παρουσιάζουν οι σύντροφοι στο κείμενο τους που σαν στόχο της όμως θα έχει την τέταρτη. Αυτό βέβαια μόνο σχηματικά. Οποιοσδήποτε τρόπος οργάνωσης δεν προεξοφλεί την ουσιαστική ευόδωση των στόχων της. Μπορεί να μείνει κενό γράμμα από τη στιγμή που τα "μέλη" της δεν λειτουργούν ουσιαστικά.

Οι λόγοι που με κάνουν να είμαι υπέρ αυτών των προτάσεων είναι οι εξής: Κατ' αρχήν οι πρώτες δύο εκδοχές δεν νομίζω, όπως εξήγησα και παραπάνω, να προσθέσουν κάτι το καινούργιο με δεδομένη την κατάσταση του χώρου. Άλλωστε δεν βλέπω το λόγο γιατί να μην είχαν αρχίσει ήδη να γίνονται στην πράξη, αν ήταν δυνατό αυτό. Η έλλειψη μιας δημόσιας συμφωνίας δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν η αποκλειστική αιτία. Αντίθετα την τρίτη εκδοχή τη θεωρώ ρεαλιστική (απ' όσο μπορώ να καταλάβω από τις λίγες γραμμές ανάπτυξης της). Μια κοινωνική παρέμβαση για να είναι ουσιαστική θα πρέπει να είναι διεξοδική. Ενα σύνολο συντρόφων (που όσο κι αν διευρυνθεί στις δεδομένες στιγμές δεν μπορεί παρά να αποτελεί μειοψηφία) είναι δύσκολο αν όχι αδύνατο από τη μία στιγμή στην άλλη να έχει ξεκάθαρη θέση για όλες τις πτυχές της κοινωνικής πραγματικότητας που θα ξεφεύγει από τον απλό σχολιασμό και θα κατα-

λήγει σε συγκεκριμένα πράγματα για την καθεμία (πέρα από κάποιες γενικές προτάσεις- ευχές για αυτοοργάνωση).

Θα πρέπει να λειτουργεί με βάση τις δυνατότητες της, προσπαθώντας να τις αξιοποιεί με τον καλύτερο τρόπο. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να επιλέξει συγκεκριμένα πολιτικά ζητήματα που θα παρέμβει, τα οποία (κάτω από ελεύθερες συμφωνίες) θα θεωρηθούν προνομιακά, τόσο λόγω της σημασίας τους για την υπόθεση του απελευθερωτικού αγώνα όσο και λόγω της υποκειμενικής δυνατότητας που έχει η ίδια για να παρέμβει σ' αυτό. Κατά δεύτερο χρειάζεται αυτή η παρέμβαση να μην μείνει στην απλή δημοσιοποίηση θέσεων-αναλύσεων και πληροφοριών για αυτά τα θέματα αλλά να παίρνονται και συγκεκριμένες πρωτοβουλίες πολιτικής δράσης που θα κινητοποιούν ευρύτερο αριθμό ατόμων και που θα δοκιμάζουν στην πράξη την ορθότητα των θέσεων.

Νομίζω ότι μία τέτοια δουλειά μετά από χρόνο θα προβάλει σαν αναγκαίοτητα αλλά και σαν αποτέλεσμα ζυμώσεων μια σχηματοποίησης της τέταρτης μορφής. Κανένα επιμέρους πολιτικό θέμα δεν αντιμετωπίζεται ουσιαστικά χωρίς μια σφαιρική πολιτική θέση για το σύνολο της πραγματικότητας. Χωρίς να τραβάμε από τα μαλλιά την τέταρτη εκδοχή, η οποία δεν γεννιέται από το πούθενά, νομίζω ότι πρέπει να αποτελεί στόχο της όλης προσπάθειας.

Η υιοθέτηση μίας πολιτικής θέσης ε-

ναι κάτι που η εκδοχή μίας εφημερίδας δεν μπορεί να αποτύχει. Η ίδια η έκδοσή της είναι μία πολιτική δουλειά, η οποία αργά ή γρήγορα θ' αναγκασθεί να επιλέξει την Χ ή Ψ κατεύθυνση. Άλλωστε η ήδη υπάρχουσα εμπειρία του Αλφα αυτό αποδεικνύει. Η θέληση για μια "κοινωνική απεύθυνση", που η εφημερίδα έχει επιλέξει αποτελεί μία πολιτική επιλογή, η οποία ειδικά στον αναρχικό χώρο δεν αποτελεί διαχρονικό δεδομένο. Ακόμα και οι αντιπαλότες που το Αλφα έχει ήδη αντιμετωπίσει, ωθούν προς μια πολιτική αντιμετώπιση τους. Η προσπάθεια αποφυγής μίας σαφούς πολιτικής θέσης δεν βοηθάει στο ξεπέρασμα των μικροκοσμών αλλά αντίθετα στην αφομοίωση απ' αυτούς.

ΥΓ. Το κείμενο δεν αποτελεί μια κακόβουλη κριτική από "κάποιους που περίμεναν ένα στραβοπάτημα". Αν τόσο καιρό δεν έχω συμβάλλει σ' αυτή την προσπάθεια είναι γιατί όπως κρίνεται κι από το κείμενο οι αναγκαιότητες μου για μία συλλογική προσπάθεια τέτοιου είδους ήταν σε διαφορετική κατεύθυνση απ' αυτή που έχετε το Αλφα. Το κείμενο των συντρόφων από την Θεσ/κη ανοίγοντας τον προβληματισμό, μου επέτρεψε να καταθέσω μία άποψη η οποία κάποια άλλη στιγμή ίσως να μπλόκαρε κάποιες ήδη προσανατολισμένες διαδικασίες.

Γ.Μ.

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗΣ

ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 12

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά Παρασκευή 7.00-10.00μ.μ. και Σάββατο 11.00μ.μ.-2.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Εκδηλώσεις

★ Την Τρίτη 13 Ιουνίου, στις 7.30 μ.μ., οι Γυναίκες ενάντια στη βία, στους βιασμούς και στον κοινωνικό ρατσισμό πραγματοποιούν εκδήλωση στον κήπο της Villa Αμαλίας (Αχαρνών 80). Θα υπάρχει μουσική, έκθεση βιβλίου και θα προβληθούν το ντοκιμαντέρ "Η σεξουαλική παρενόχληση" και η ταινία "Οι ακρότητες".

★ Την Πέμπτη 15 Ιουνίου, στις 8.00 μ.μ., θα γίνει εκδήλωση στην κατάληψη Αλκαμένους 73 και Ταρσού με κεντρικό πρόταγμα «ΞΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΑΔΕΛΦΙΑ ΜΑΣ» και θα προβληθεί η ταινία «Ισαμήλ». Η εκδήλωση διοργανώνεται από την Πρωτοβουλία ολικών αρνητών στρατεύσεως, την κατάληψη της Αλκαμένους και από συντρόφους-συντρόφισσες.

Ο θαυμαστός καινούργιος κόσμος της γενετικής

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ που ζούμε δεν υπάρχει πια η Γιορτή. Δημιουργώντας ένα τεράστιο κενό. Κενό, που χωρίς να συνειδητοποιεί κανείς το γιατί υπάρχει, προσπαθεί να το καλύψει ασυνείδητα. Έτσι έχουμε απ' τη μια την αναζήτηση της γιορτής από τους στερημένους (σε πάρτι, διακοπές κλπ.) κι απ' την άλλη την εκμετάλλευση αυτής της ανάγκης των ανθρώπων από την εξουσία που δημιουργεί τους δικούς της χυδαίους γιορτασμούς (παρελάσεις, 92 ένωσή της Ευρώπης, γιορτή της γυναίκας...). Έτσι καλούμαστε να γιορτάσουμε για οτιδήποτε, να δημιουργήσουμε γιορτές -για να γλιτώσουμε απ' τη ρουτίνα- που όμως τελικά αποδεικνύονται ότι δεν είναι τίποτα άλλο από γιορτές του συστήματος, δηλαδή γιορτές της μιζέριας και της πνευματικής φτώχειας.

Μέσα σ' όλον αυτόν τον κυκεώνα των ψευδογιορτασμών, καλούμαστε να γιορτάσουμε ένα γεγονός ακόμα, τις νέες προόδους τους στον τομέα της γενετικής. Μετά από το πρώτο βήμα στο φεγγάρι ("ένα μικρό βήμα για τον άνθρωπο, ένα μεγάλο βήμα για την ανθρωπότητα") μια ακόμα μεγάλη στιγμή για το ανθρώπινο πνεύμα; Ακόμα ένα βήμα για την λύση των μυστηρίων της ζωής;

Καλούμαστε λοιπόν να γιορτάσουμε γι' αυτό το ανθρώπινο επίτευγμα, αλλά αυτή η γιορτή μας ανήκει;

"Δεν είδα ποτέ ένα θαύμα της επιστήμης που δε μετατράπηκε από ευχή σε κατάρα." (Sting)

Πόσες φορές οι άνθρωποι δεν αναγνώρισαν σε κάτι το τέλος των δεινών τους;

Η ατμομηχανή τους γέμισε ελπίδα, θεωρήθηκε ως το τέλος της δουλειάς, οι μηχανές και όχι οι άνθρωποι θα δούλευαν πια για να τραφούμε όλοι. Κι όμως η γραμμή παραγωγής και το εργοστάσιο τους έκαναν πιο δούλους από πριν.

Η διάσπαση του ατόμου, θα απο-

κάλυπτε τα μυστικά της ύλης στους ανθρώπους και θα έλυσε το ενεργειακό πρόβλημα. Κι όμως οι άνθρωποι στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι δεν πέθαναν πιο σοφοί πάνω στα μυστικά της ύλης, οι νεκροί του Τσερνομπίλ χωρίς ηλεκτρικό κάλυστα μπορούν στους τάφους τους να ζήσουν!

Έτσι για να μην πάμε ακόμα μια φορά στη γιορτή τους για να ανακαλύψουμε ότι εμείς είμαστε το κυρίως γέμια, ίσως θα έπρεπε να το ξανασκεφτούμε για πιο "καλό της ανθρωπότητας" μιλάνε.

Λένε ότι έτσι θα λυθεί το πρόβλημα της πείνας στον πλανήτη -φτιάχνοντας ποικιλίες ζώων και φυτών που αποδίδουν περισσότερο. Κι εμείς αναρωτιόμαστε γιατί να μην καταλήξει η αύξηση της παραγωγής στις χωματερές, όπως χιλιάδες τόνοι άλλων προϊόντων σήμερα.

Λένε ότι έτσι θα θεραπευθούν ασθένειες που δεν θεραπεύονται μέχρι τώρα -με την κατασκευή γονιδίων που αντιδρούν στα προσβεβλημένα κύτταρα. Και 'μας δεν μπορεί παρά να μας έρθει στο μυαλό μια απορία: και μ' αυτές που ήδη θεραπεύονται τι γίνεται; Γιατί πεθαίνουν χιλιάδες άτομα απ' αυτές κάθε χρόνο στις υπανάπτυκτες χώρες; Και μια υποψία: Κατά πόσο θα μπορούσε το AIDS να ήταν ένα πείραμα που ξέφυγε απ' τον έλεγχό τους; Ή που σκόπιμα εξαπλώθηκε -ας μην ξεχνάμε πόσο βολική είναι γι' αυτούς η ύπαρξη του με κοινωνικο-πολιτικούς όρους: ρατσισμός, φόβος, ενίσχυση του θεσμού της οικογένειας...

Λένε, λένε, όλο λένε, αλλά εμείς έχουμε χορτάσει από λόγια.

Διακηρύσσουν ότι λύσανε το πρόβλημα της αντρικής στειρότητας -με μια νέα μέθοδο που αφαιρούσε το γενετικό υλικό από ένα σπέρμα -ζωάριο και του βάζουν άλλο γενετικό υλικό. Αλλά εμείς δεν μπορούμε να δούμε πίσω απ' αυτό παρά μόνο, στην καλύτερη περίπτωση, πλούσιους (αυτοί μόνο θα μπορούσαν να α-

νταπεξέλθουν οικονομικά) που σ' ένα κόσμο με εκατοντάδες χιλιάδες ετοιμοθάνατα παιδιά, άλλα τόσα να κακοποιούνται σωματικά και ψυχικά σε ιδρύματα ή και σεξουαλικά σε πορνεία, αντί να βοηθήσουν κάποιο να ζήσει, αυτοί θέλουν να ικανοποιήσουν την ματαιοδοξία τους για ένα δικό τους παιδί, ένα οικό-παιδί.

Και αυτή είναι η καλύτερη εκδοχή, η χειρότερη (και μέσα στα πλαίσια των τεχνικών δυνατοτήτων σήμερα) είναι ένας κόσμος γεμάτος πανομοιότυπα γενετικά πλάσματα, ένας γενετικός φασισμός, τύπου Θαυμαστού Καινούργιου Κόσμου!

Έτσι δεν μπορούμε να καταλάβουμε για πιο "καλό της ανθρωπότητας" μιλάνε. Εκτός κι αν αυτό το "καλό της ανθρωπότητας" κρύβει κάτι. Τελικά ο μεγάλος ωφελημένος είναι τα τωρινά, και κυρίως τα μελλοντικά, κέρδη των πολυεθνικών. Γι' αυτό άλλωστε ξεδεύουν και τόσα κονδύλια στην έρευνα, όχι ότι εφαιρικά τους έπιασε καμία πρεμούρα για το καλό της ανθρωπότητας.

Το "καλό της ανθρωπότητας" είναι μια φράση κλειδί για να κρύψουν από πίσω τις σκοπιμότητες και τα σχέδια τους.

Ονειρεύονται ένα κράτος όπου τίποτα δεν ξεφεύγει απ' τον έλεγχό τους. Όπου ξέρουν ανά πάσα στιγμή τι κάνει ο καθένας, μέσα σ' αυτή τη προοπτική εκτός απ' τα υπόλοιπα μέσα (κάμερες στους δρόμους, κάρτες αγορών...) σχεδιάζουν και αναλύουν DNA για να υποκαταστήσουν τα δακτυλικά αποτυπώματα.

Ονειρεύονται τις βιο-λογικές βόμβες του μέλλοντος, ιούς που θα σκοτώνουν τους ανθρώπους αφήνοντας ζώα και κτίρια άθικτα. Που θα μπορούν να επιλέγουν να σκοτώνουν μόνο τους μαύρους ή τους άντρες ή τους αριστερόχειρες κλπ. (επιλέγοντας σα στόχο άτομα με συγκεκριμένες αλληλουχίες στο DNA τους)

Δεν ανησυχούμε επειδή δε ξέρουμε πως θα χρησιμοποιηθούν όλες

αυτές οι δυνατότητες, αλλά ακριβώς επειδή ξέρουμε.

Είναι η λογική του κέρδους τόσο έμφυτη στο σημερινό σύστημα, που εξωθεί προς αυτές τις χρήσεις. Έτσι αυτοί που φτιάχνουν σολομούς 3,7 φορές μεγαλύτερους απ' το κανονικό, κόττες με 40% περισσότερο κρέας κλπ. δε θα είχαν πρόβλημα να φτιάξουν οτιδήποτε αρκεί να έβγαζε κέρδος. Όριο στο τι θα φτιάχναν είναι μόνο η περιορισμένη τους φαντασία. Άνθρωποι με διανοητικές λειτουργίες μυρμηγκιών, ανθρωπομορφα ζώα (μπορεί κάποια στιγμή να γίνει κυριολεξία και το "μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι"), βιολογικές μηχανές όπως σκουπιδοφάγοι...

Για το "καλό της ανθρωπότητας", μα δε θα μπορούσαν να ήταν για καλά όλα αυτά, γιατί "η έρευνα σε ανεπτυγμένα στάδια χρειάζεται πολλά χρήματα και την χρηματοδότηση των διαφόρων προγραμμάτων την αποφασίζουν οι πολιτικοί και οι βιομηχανίες. Όποιος ερευνητής πάει κόντρα θα πάψει απλά να είναι ερευνητής, γιατί δε θα έχει τα μέσα να προχωρήσει."

"Γιατί οι άνθρωποι δεν καταλαβαίνουν τις προθέσεις μου;" (Oingo Boingo)

Ποιο "καλό της ανθρωπότητας" όταν δεν έχουμε δει κανένα καλό απ' αυτούς. Ακόμα και οι κοινωνικές παροχές (περίθαλψη, επιδόματα...) είτε είναι μέρος ενός σχεδίου σου παίρνουν περισσότερα (μέσω κρατήσεων, ενσήμων, φόρων κλπ.) απ' όσα σου δίνω, είτε είναι μέρος του επενδυτικού σχεδίου: σου δίνω σήμερα ψίχουλα (απ' αυτά που σου πήρα χτες), για να μπορώ να σου πάρω αύριο ολόκληρη τη φρατζόλα και να 'σαι και ευτυχισμένος.

Είναι σαν το βοσκό και το κοπάδι. Ο βοσκός προσέχει το κοπάδι του, αλλά για να πάρει το μαλλί, το γάλα και τελικά το κρέας του. Τα ζωοφάρμακα, οι ζωοτροφές και γενικά ότι τους δίνει, τα έχει αγοράσει με τα λεφτά που αυτά του εξασφάλισαν.

Και παρόλο που αυτοί σαν καλοί βοσκοί έχουν και σκύλο (αστυνομία, φυλακές, στρατό...) για όποιον πάει να ξεκόψει απ' το κοπάδι, το πιο βολικό γι' αυτούς είναι να παραμένουν μόνα τους τα πρόβατα στο κοπάδι.

Γι' αυτό κι όλος αυτός ο λόγος για το "καλό της ανθρωπότητας".

Η "ανθρωπότητα" τους είναι ένα θεωρητικό κατασκεύασμα, μια πλαστή ενότητα που θέλουν να δημιουργήσουν, κάτω απ' την οποία μπορούν να μας πείσουν ότι είμαστε όλοι ίσοι. Αυτοί που ελέγχουν την γενετική και αυτοί που υφίστανται τις συνέπειες της. Αυτοί που έχουν την οικονομική κατάσταση να γευτούν τα οφέλη της και αυτοί που θα πεθάνουν σε κάποιο μέρος της γης από μια απλή ασθένεια γιατί δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν για τα εμβόλια ή την θεραπεία.

Όμως δεν είναι μόνοι στα σχέδια τους. Ποτέ δεν ήταν. Από τους Λουδοίτες που κατέστρεφαν τις μηχανές, στα αντιπυρηνικά κινήματα και στις επιθέσεις της Rota Zora, στο "Κέντρο συνεδριάσεων" για τη γενετική του Ανθρώπου (Ιανουάριος 87) και στο "Κέντρο Βιολογίας" στο Braunschweig (Φεβρουάριος 88), μια αντίσταση γεννιέται μέσα στους αιώνες. Άλλοτε άκριτη και αφαιρετική, άλλοτε πιο ώριμη και συνειδητοποιημένη.

Στην θεωρητική αναζήτηση και στην οργάνωση των αγώνων ενάντια στα συνολικά σχέδια των κυρίαρχων είναι που πρέπει να δώσουν βάση οι συνεχιστές αυτής της παράδοσης, οι αρνητές αυτού του κόσμου.

Σημειώσεις:

1. «Ο θαυμαστός καινούργιος κόσμος», το καλύτερο μυθιστόρημα του Άλντοου Χάξλεϊ, είναι μια καταπληκτική αλληγορία του κόσμου μας. Σε κάποιο μακρινό μέλλον έχει επιβληθεί στη γη μια απόλυτη δικτατορία. Η οικογένεια δεν υπάρχει πια, οι ανθρωπίνες σχέσεις είναι κενές και αδιάφορες και οι άνθρωποι δημιουργούνται σε εργαστήρια γενετικής, μέσα σε φυάλες. Υπάρχουν πέντε κατηγορίες ανθρώπων, από τους ηγετικούς Α ως τους ηλίθιους σκλάβους Ε. Παρόλα αυτά μέσα σε αυτόν τον απόλυτο κόσμο, κάποιοι άνθρωποι βρίσκουν τη δυνατότητα της εξέγερσης.

2. Γ. Κόλλιας, υπεύθυνος τμήματος Μοριακής Βιολογίας του Ελληνικού Ινστιτούτου Παστέρ

3. Αυτόνομη φεμινιστική οργάνωση αντάρτικων πόλεων στη Δυτ. Γερμανία

N.K.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

ναδικός όταν στεκόμενος αλληλέγγυος στους άλλους ανθρώπους επιτίθεται ενάντια στα δεινά που τον βασανίζουν και ενάντια φυσικά σε αυτούς που τα γεννούν.

Οι σφαγές, λίγα χιλιόμετρα μακριά απ' τα σπίτια μας, και οι επεκτατικές ορέξεις των τοπικών πολιτικών ηγεμόνων και αυτών του χρήματος επαναφέρουν βασανιστικά το ζήτημα στο προσκήνιο. Πόλεμος, εξαθλίωση, δυστυχία. Μια σίγουρη πραγματικότητα. Και απ' την άλλη μεριά η αντίσταση. Αντίσταση στη νέα σφαγή, αγώνας για ζωή, ευτυχία, ειρήνη.

Μια ειρήνη διαρκή, μια ειρήνη που έρχεται μόνο όταν εκλείπουν οι πραγματικοί λόγοι που γεννούν τους πολέμους.

Κι ένας αγώνας. Αγώνας ενάντια σ' όλους αυτούς που μας θυσιάζουν στο βωμό του κέρδους. Αγώνας γνώσης και διάδοσης του πιο υψίστου αγαθού. Αυτού που θέλει τους ανθρώπους, ανεξάρτητα από χρώμα, γένος και γλώσσα ενωμένους, ελεύθερους, χωρίς να υπάρχουν πλούσιοι και φτωχοί, χωρίς να υπάρχουν εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενοι, χωρίς το κέρδος και η δύναμη να κυριαρχούν εις βάρος της αλληλεγγύης και του διαφορετικού.

Μια ειρήνη που όμως δεν μπορεί παρά να έρθει μετά από ένα τραχύ πόλεμο ενάντια στα αφεντικά κάθε είδους.

Η κοινωνία μας μοιάζει αδιάφορη σε αυτά που συμβαίνουν τώρα δίπλα μας, είναι ό-

μως στην πραγματικότητα αδύναμη.

Αδύναμη μέσα από την μοναξιά της, τον εγκλωβισμό της στην τηλεόραση, πλανεμένη απ' τα λόγια των κάθε είδους επιτηδαιών που κάνουν την δυστυχία και τον θάνατο της ανθρωπότητας τρόπο ζωής και κέρδους.

Πώς όμως αλήθεια τα όμορφα λόγια μπορούν να πάψουν να είναι μόνο λόγια; Πώς αλήθεια μπορούμε να συμβάλουμε στο τέλος του αδεφκοτόνου κύκλου αίματος;

Να διαδώσουμε όσο μπορούμε πιο δυνατά ότι δεν έχουμε διάθεση να πεθάνουμε για κανένα σχιζοειδή στρατηγό, πολιτικό ή βιομήχανο. Να κάνουμε τον ψήφισμα κραυγή, που θα σαρώνει τα πάντα. Να φωνάξουμε παντού ότι ο εχθρός, ο ξένος, δεν είναι εκείνος που γεννήθηκε σε κάποιον άλλο τόπο και υποφέρει τα ίδια δεινά με μας αλλά ότι είναι αυτοί που μας καταπιέζουν, είτε είναι ντόπιοι ή ξένοι. Να σαρπτοτάρουμε, με όποια μέσα κρίνει ο καθένας ότι του παύει, αυτά που γεννούν και διαιωνίζουν τους κάθε είδους εθνικούς, θρησκευτικούς πολέμους. Να έχουμε τα αυτιά και το μυαλό μας ανοιχτά σε κάθε νέα πρόταση, σε κάθε νέα κίνηση. Να αρχίσουμε επιτέλους να αρνούμαστε και να διεκδικούμε, αν μη τι άλλο, το δικαίωμα να ορίζουμε εμείς και για ποιο λόγο θα πεθάνουμε.

Με την πέτρα, το λόγο, το μαχαίρι, την αλληλεγγύη στους "ξένους", "εχθρούς" αδελφούς μας να κάνουμε σαφές ότι με τις όποιες δυνατότητες έχουμε θα προσπαθήσουμε να μετατρέψουμε αυτούς τους πολέμους σε εμφύλιους απελευθέρωσης και πραγματικής ειρήνης.

Κάποιοι έκαναν ήδη την αρχή.

"Για να βγούμε από την αιματηρή διάλυση, να ξεφύγουμε από το εκμη-

δενιστικό βάραθρο δεν υπάρχει άλλη βοήθεια, άλλος δρόμος, άλλη σωτηρία παρά ο σοσιαλισμός.

Μόνο η παγκόσμια προλεταριακή επανάσταση, μπορεί να βάλει αρμονία σ' αυτό το χάος, μπορεί να εξασφαλίσει σε όλους δουλειά και ψωμί, μπορεί να θέσει τέρμα στο αιματοκύλισμα των λαών, μπορεί να φέρει στην εξαντλημένη ανθρωπότητα πραγματικά εκείνο που τόσο καιρό περιμένει: Την Ειρήνη και τη Λευτεριά, έναν αληθινό πολιτισμό. Κάτω η μισθωτή σκλαβιά. Να η λύση της εποχής. Στη θέση της μισθωτής εργασίας και της ταξικής κυριαρχίας πρέπει να μπει η συντροφική εργασία. Τα όργανα της εργασίας πρέπει να πάψουν να είναι το μονοπώλιο μιας τάξης, πρέπει να γίνουν κοινό αγαθό όλων. Όχι πια εκμεταλλευτής ούτε εκμεταλλευόμενος. Οργάνωση της παραγωγής και της διανομής των προϊόντων για το συμφέρον όλων. Κατάργηση των σημερινών μορφών παραγωγής που δεν είναι παρά εκμετάλλευση και καταναγκασμός. Κατάργηση του σημερινού εμπορίου που βασίζεται πάνω στην απάτη και την κλοπή...

...Για πρώτη φορά μέσα σε μια τέτοια κοινωνία θα ξεριζωθούν τα μίστη των λαών και η υποταγή. Να με την επαναστατική άνοδο μιας τέτοιας κοινωνίας η γη θα πάψει να ντροπιάζεται από την δολοφονία των ανθρώπων, και μόνο τότε θα μπορούμε να πούμε: Αυτός ο πόλεμος ήταν ο τελευταίος. (Δεκέμβριος 1918, Ρόζα Λούξεμπουργκ εκ μέρους του Σπάρτακου)

Γ. Μ.

Σημειώσεις:

1. Βλέπε ΑΛΦΑ φύλλο 4ο, 8 Απριλίου 95

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΚΥΡΗΞΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ, ΧΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΕΡΕΣ γίνεται μια προσπάθεια να "στριμωχτεί" ο σύλλογος με βάση τα πρόσφατα γεγονότα στη 18η Γιορτή Βιβλίου. Προκαταβολικά τους λέμε ότι αυτή τους η προσπάθεια θα πέσει στο κενό. Την Κυριακή 21/5/95 στις 6.30 μ.μ. ο σύλλογός μας οργανώσε εκδήλωση διαμαρτυρίας στην είσοδο της Έκθεσης Βιβλίου για να καταγγείλει την παρουσία φασιστικών εκδόσεων σε αυτή και τη διακίνηση φασιστικών ιδεών στο χώρο του βιβλίου, γενικότερα. Ο χαρακτήρας της διαμαρτυρίας ήταν συγκεκριμένος: αποκάλυψη-καταγγελιακάλεσμα (με προκηρύξεις και πλακάτ) για απομόνωσή τους.

Το ίδιο βράδυ 200 αντιφασίστες (κυρίως νεολαίοι) γκρέμισαν τα περίπτερα 3 φασιστικών εκδόσεων.

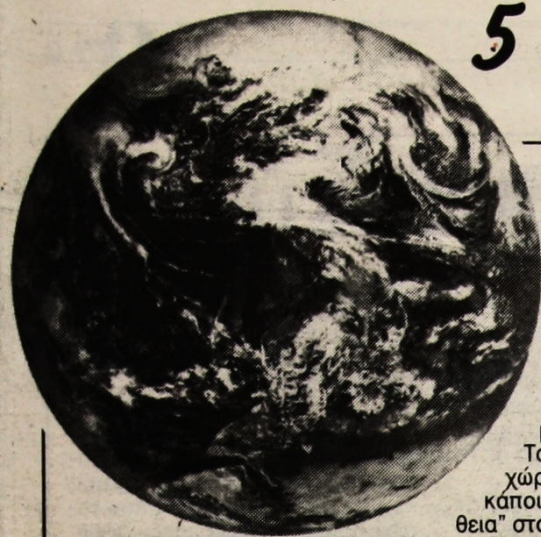
Η προκλητική παρουσία των φασιστών στην Έκθεση και οι πρόσφατες τρομοκρατικές τους ενέργειες (μαχαίρωματα κ.λπ.) ήταν φανερό ότι θα προκαλούσε την οργισμένη αντίδραση των αντιφασιστών. Από διάφορους κύκλους των εργοδοτών γίνεται προσπάθεια με διαδόσεις, φήμες και τη στήριξη των ΜΜΕ να μας καταστήσουν ηθικούς αυτουργούς για το γκρέμισμα των περιπτέρων και να μας χαρακτηρίσουν "τρομοκράτες και συμμορία". Ο στόχος τους είναι να απομονώσουν το σύλλογο.

Στην επίθεση αυτή ήρθαν να προστεθούν οι απειλές του φασίστα Πλεύρη ο οποίος σε τηλεοπτική εκπομπή του (23/5/95, TELE CITY) παρουσία του ομογάλακτου του Σχοινά μας χαρακτήρισε "ηθικούς αυτουργούς" για όσα έγιναν. Δήλωσε ότι θα μας τακτοποιήσει και παρουσίασε τα ονόματα των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου του συλλόγου και τα τηλέφωνα των βιβλιοπωλείων που εργάζονται. Ήδη κάποιοι "γνωστοί-άγνωστοι" κάνουν απειλητικά τηλεφωνήματα.

Είμαστε σίγουροι ότι η τρομοκρατική ταχτική των φασιστών δεν είναι σάχητη με τους "κύκλους" των εργοδοτών που προαναφέραμε...

Η πρωτοφανής πρόκληση παρουσίας "λίστας προγραμμάτων" από τους φασίστες αναφορικά με ένα εργατικό σωματείο πρέπει να απαντηθεί όπως της αξίζει από όλη την εργατική τάξη. Η συγκρότηση ενός μετώπου για τις δημοκρατικές ελευθερίες ενάντια στην κρατική καταστολή, τον ηλεκτρονικό φασισμό των ΜΜΕ και τους τραμπουκισμούς των φασιστικών συμμοριών είναι επιτακτική και αναγκαία...

ON THE ROAD

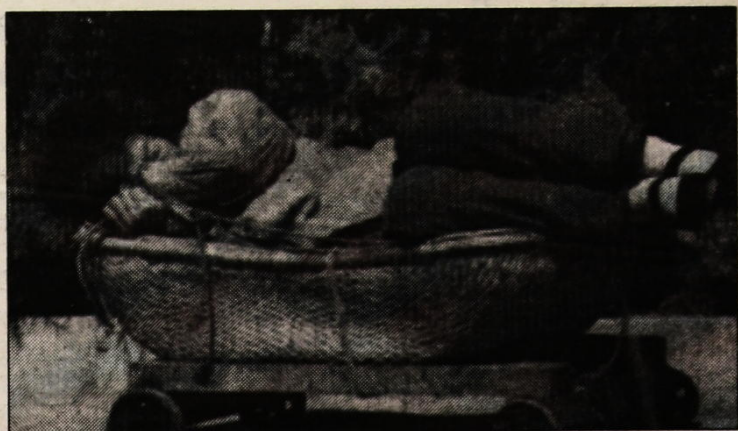
σι ή ένα φτιάξιμο. Μια φορά στο τόσο θα διασκεδάσει, θα νιώσει κάπως άνθρωπος.

Αλλά κι αυτά τα επιδόματα είναι για τους λίγους. Τα πράγματα διαφέρουν από χώρα σε χώρα, αλλά πάντως κάποια στιγμή η κρατική "βοήθεια" σταματάει. Από κει κι ύστερα αρχίζουν άλλες μέθοδοι. Για τους νεότερους (και βασικά για τους ανήλικους) υπάρχει η πορνεία. Περνάνε υποχρεωτικά στα χέρια τοπικών νταβατζήδων (είναι και θέμα επιβίωσης) και αρχίζει το ψωνιστήρι (όπως και να 'χει, τα μπουρδέλα απαγορεύονται στις ΗΠΑ και τον Καναδά). Το ψωνιστήρι, σχεδόν αμέσως φέρνει και την πρέζα. Ο νταβατζής είναι πάντα και ντήλερ και επειδή δεν είναι ηλίθιος, φροντίζει να κάνει τους υπαλλήλους του πρέζακια (πώς αλλιώς πουλιέσαι συνεχώς;). Έτσι μόλις ξεφύγει η μοιτιά τους, κι αν έχουν ζήσει μέχρι τότε, ξαναγίνονται άστεγοι. Για κάποιους άλλους υπάρχει η ζητιανιά που συχνά προηγείται της πορνείας. Δε μοιάζει με την "επαγγελματική" ζητιανιά, θυμίζει περισσότερο τράκα. Εκεί οι γέροι δεν έχουν μέλλον. Πέρα από το ότι λίγοι άστεγοι ξεπερνάνε τα 40-50, ένα σωρό αρρώστιες, εκτός από την κακοπερσία, από φυματίωση μέχρι σκροβούτο και γαγγραινα, αρρώστιες που υποτίθεται πως έχουν εξαφανιστεί από τον "πρώτο κόσμο", φροντίζουν γι' αυτό.

Εξ' άλλου δεν υπάρχει καμία νοσοκομειακή περίθαλψη γι' αυτόν τον κόσμο. Αρρώστιας σημαίνει πέθανες. Η διατροφή εξαρτάται κι αυτή από την τύχη. Μετράει τι θα πετύχεις στα σκουπίδια, ποια γάτα θα κάνει το λάθος να σε πλησιάσει (όσο περνάει ο καιρός οι γάτες γίνονται όλο και πιο έξυπνες), κι όταν είναι αδύνατο ν' αναφτεί φωτιά μπορείς να φας το έδεσμα και με το αίμα του...

Τώρα υπάρχουν και οι "φιλανθρωπίες". Αυτές είναι είτε από πλούσιους είτε από εκκλησίες... Παλιότερα πρόσφεραν και στέγη σ' ένα μικρό ποσοστό, τώρα δεν μπορούν να τα βγάλουν πέρα και σιγά-σιγά περιορίζονται στα συσσίτια. Στη Νέα Υόρκη υπάρχουν σήμερα γύρω στις 50 τέτοιες "στέγες" που η κάθε μία χωράει 100-150 άτομα. Πρόκειται για αστείο. Πρόκειται όμως και για μια άθλια επιχείρηση. Για τους πλούσιους είναι απλά βιτρίνα "φιλανθρωπίας" και μια καλή μέθοδος φοροαπαλλαγής (μέχρι και 45%), για τις εκκλησίες είναι ένα επιχειρηματικό κόλπο για να μαζέψουν πιστούς (όχι φυσικά από τους άστεγους). Για να μείνεις εκεί, πέρα από καλή τύχη, χρειάζεται και να αποδεχτείς τους κανόνες που σου βάζουν. Και μιλάμε για στρατόν. Εγερτήρια τα χαράματα, προσευχές και κατόπιν σε διώχνουμε για να γυρίσεις πίσω το βράδυ μεταξύ 10 και 11μμ...

Ένα άλλο αστείο είναι η καθαριό-

Κίνα: Ένας ανήσυχος ύπνος μαζί με τα σκουπίδια που μάζεψε στο καρότσι για να βγάλει ένα άθλιο μεροκάματο. Το σύστημα όχι μόνο στην Κίνα, αλλά παντού στον κόσμο, πετά εκατομμύρια ανθρώπους στα σκουπίδια.

τητα. Για όσους ακόμα έχουν κολήματα με τη βρώμα και τις ψείρες, υπάρχουν τα δημόσια λουτρά. Εκεί για κάποια λεπτά και για ένα-δυο δολάρια νοικιάζεις ένα ντους χωρίς φυσικά σαπούνι. Με τα ίδια λεφτά βέβαια αγοράζεις και κάτι να φας οπότε το δилημμα είναι μεγάλο...

Ανάλογες με τη Βόρειο Αμερική είναι και οι καταστάσεις στην Δυτική Ευρώπη. Στο Λονδίνο το πρόβλημα είναι τεράστιο, στο Παρίσι το ίδιο. Το αγγλικό κράτος σύστησε επίσημα την απόλυτη αδιαφορία για τους άστεγους, στη Γαλλία ο αβάς Πιέρ έχει αναλάβει το ζήτημα εργολαβία κάνοντας τις δημόσιες σχέσεις του...

Είναι μερικά πράγματα που πρέπει να γίνουν κατανοητά για τον άστεγο. Πρώτα απ' όλα, ότι δεν ελπί-

ζει ούτε κλαίει τη μοίρα του. Ο άστεγος δεν είναι τίποτα. Ζει σαν ζώο. Παρ' όλα αυτά, ανάμεσα σ' αυτόν τον κόσμο δεν επικρατεί ο νόμος της ζούγκλας. Υπάρχει ισχυρή αλληλεγγύη, πέρα βέβαια από εξαιρέσεις, και αίσθημα κοινότητας. Βρίσκονται συχνά θύματα επιθέσεων και εκκαθαρίσεων από τους μπήτσους αλλά και από συμμορίες φασιστών ή παρέες από σαδιστές ανεξαρτήτου ηλικίας. Ακόμα και η φυλακή -σε σχέση με την πείνα και τα παγκάκια- δείχνει καλύτερη. Η παρανομία όμως θέλει τσαμπουκά ή κεφάλαιο (πχ για τα ναρκωτικά) και οι άστεγοι δεν έχουν τίποτα απ' τα δυο. Έτσι κι αλλιώς η "ελευθερία" είναι το μόνο που τους έχει απομείνει... Όμως τα τελευταία χρόνια οι άστεγοι δείχνουν να γκρεμίζουν την πραγματικότητα του παθητικού περιθωρίου. Μια σειρά μικροεξεγέρσεις μαζί με τις διάφορες μειονότητες των μητροπόλεων ξεσπάνε. Ο καιρός θα δείξει μέχρι που μπορεί να φτάσει αυτή η κατάσταση.

Το ζήτημα είναι πως η φτώχεια κι η εξαθλίωση γύρισαν θριαμβευτικά στον ανεπτυγμένο κόσμο κι αυτό κανένας δεν μπορεί να το κρύψει. Όσοι αισθανόντουσαν τυχεροί για το "σταθερό" σπιτί και φαί τους, είναι καιρός ν' αρχίσουν να κοιτάνε και τι γίνεται, όχι στην Αφρική, αλλά λίγα μέτρα από την "εστία" τους, να καταλάβουν ότι στο ρόλο του άστεγου θα βρίσκονται όλο και περισσότεροι και θα πλησιάζουν όλο και πιο κοντά, εκτός εάν, πριν να κινδυνέψουν οι γάτες, φαγωθούν οι αστοί...

MONTREAL: Αναρχικοί επιτίθενται στο συνέδριο της HLI

H HLI (Διεθνής Για την Ανθρώπινη Ζωή) είναι μία παγκόσμια οργάνωση καθολικών με 84 τμήματα σε 56 χώρες. Έχει παίξει αποφασιστικό ρόλο στην πονοκοποίηση της έκτρωσης στην Ιρλανδία, την Ονδούρα, τις Φιλιππίνες, τη Ν. Αφρική, τη Γουατεμάλα, την Κόστα Ρίκα και τη Νικαράγουα.

Δραστηριοποιείται επίσης ενάντια στην αντισύλληψη, την ευθανασία, την σεξουαλική επιμόρφωση, την ομοφυλοφιλία, το φεμινισμό και τη συμμετοχή των γυναικών στην παραγωγή. Ιδρυτής της είναι ο πατήρ Paul Marx, τον οποίο ο πάπας έχει χαρακτηρίσει "απόστολο της ζωής". Μέλη της HLI είναι ο Dr. Siegfried Ernst, φίλος του νεοναζιστή ηγέτη Manfred Reeder, ο πατήρ Wolfgang Borowsky, πρώην μέλος της Επιτροπής για την Απελευθέρωση του Rudolf Hess, ο Paul Cameron, πρωτεργάτης της κίνησης στις ΕΠΑ που ζητά τη δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης για τους φορείς του AIDS και ο Randall Terry, προπαγανδιστής της εγκαθίδρυσης μιας θρησκευτικής δικτατορίας, όπου η νομοθεσία θα πηγάζει από τη Βίβλο και θα εκτελούνται οι μάγισσες, οι μοιχαλίδες, η αδιόρθωτη νεολαία, οι

ομοφυλόφιλοι και φυσικά οι υποστηρικτές της έκτρωσης.

Η HLI είχε αποφασίσει να πραγματοποιήσει το φετινό της συνέδριο στο Μόντρεαλ του Καναδά. Πράγματι, στις 19 Απριλίου τα μέλη της HLI συγκεντρώθηκαν στην μητρόπολη του Μόντρεαλ για να πραγματοποιήσουν τη λειτουργία με την οποία θα άρχιζε το συνέδριο. Βγαίνοντας όμως από την μητρόπολη, βρέθηκαν αντιμέτωποι με μια διαδήλωση 5.000 ατόμων στην οποία συμμετείχε ένα μεγάλο μπλοκ αναρχικών. Οι σύντροφοι, μόλις βρέθηκαν αντιμέτωποι με τους χριστιανοφασίστες, άρχισαν να εκσφενδονίζουν αυγά, πέτρες, παλούκια και μπουκάλια. Ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις επενέβησαν άμεσα και κατάφεραν να αποκόψουν τη διαδήλωση από τα μέλη της HLI που κατευθύνθηκαν προς το ξενοδοχείο όπου θα πραγματοποιούνταν το συνέδριο. Οι διαδηλωτές, ακολουθώντας άλλη διαδρομή, έφτασαν στο ξενοδοχείο που ήταν περικυκλωμένο από τεράστιο αριθμό μπάτσων. Ξαφνικά ασφαλίτες μέσα από την πορεία έπιασαν ένα διαδηλωτή και προσπάθησαν να τον απομακρύνουν αλλά ένας μαύρος σύντροφος χτύπησε έναν ασφαλίτη στο κεφάλι με παλούκι

και ο διαδηλωτής ξέφυγε. Τότε εμφανίστηκαν και άλλοι ασφαλίτες πάλι μέσα από την πορεία και επιχείρησαν να συλλάβουν το μαύρο σύντροφο. Όχι μόνο απέτυχαν, αλλά το γεγονός ότι η πορεία ήταν γεμάτη ασφαλίτες ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι της οργής που είχε δημιουργήσει η χριστιανοφασιστοσύναξη. Έτσι, οι ασφαλίτες ξυλοκοπήθηκαν άγρια ενώ ξεσπούσαν συμπλοκές με τους μπάτσους που κράτησαν πολλές ώρες. Οι μπάτσοι έκαναν εννέα συλλήψεις (πηγή: Love & Rage, Μάης/Ιούνιος '95)

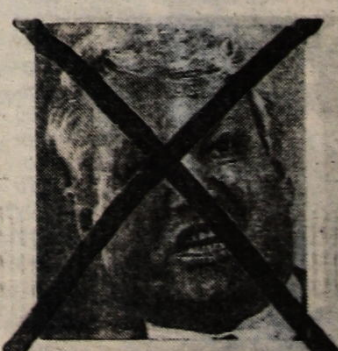
ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΩΝ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

ΟΙ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΕΣ της εξουσίας στη χώρα μας συνεχίζουν τον πόλεμο ενάντια στην Τσετσενία που υποφέρει από τη βία του ρώσικου στρατού. Τρέχει το αίμα παιδιών και γυναικών, καταστρέφονται νοσοκομεία, ρώσοι στρατιώτες χάνουν τη ζωή τους. Γιατί όλα αυτά;

Ο πρόεδρος και η κυβέρνηση μάς λένε πως "πρέπει να διαλύσουμε μια εστία σύρραξης". Όμως, ποιος προκάλεσε αυτή τη σύρραξη; Ποιος προμήθευσε με τεθωρακισμένα και εξοπλισμένους κάθε λογής μισθοφόρους; Η ρωσική εξουσία σήμερα υιοθετεί υποκριτικά το ρόλο του ειρηνοποιοί. Αλλά δεν αποζητούν την ειρήνη. Εφαρμόζουν την αρχή του "διαίρει και βασίλευε". Αν οι Τσετσένοι σκοτώνονται μεταξύ τους γίνεται πιο εύκολη η επιβολή της ρωσικής κυριαρχίας. Με την πρόφαση της "αποκατάστασης της δημοκρατίας και της τάξης", η ρωσική εξουσία οδηγεί την Τσετσενία στο λιμό και την καταστροφή. Διεξάγουν τον πόλεμο στο όνομα της αποκατάστασης "της ενότητας της ρωσικής επικράτειας", αλλά ξεχνάμε ότι η ρωσική απολυταρχία προσάρτησε με τη βία τις περιοχές του Καυκάσου τον προηγούμενο αιώνα. Οι κάτοικοί τους αντιστάθηκαν για πάνω από 40 χρόνια για να ζήσουν στη συνέχεια κάτω από το ζυγό του τσάρου, έπειτα των σταλινικών και τώρα της δημοκρατίας του Γιέλτσιν. Τα πετρέλαια της Τσετσενίας δεν πρέπει να σταματήσουν να γεμίζουν τις τσέπες τους. Χρήμα και εξουσία. Αυτοί είναι οι λόγοι.

Ο λαός μας πλήρωσε αιματηρά τον πόλεμο του Αφγανιστάν με τον οποίο το Πολιτικό Γραφείο θέλησε να επεκτείνει την κυριαρχία του. Τώρα ο "Τσετσένος - εχθρός" είναι ένα παραπέτασμα καπνού, ώστε ο Γιέλτσιν να καλύψει τα οξεία προβλήματα που αντιμετωπίζει και να δικαιολογήσει την απολυταρχικοποίηση του καθεστώτος. Ο πόλεμος και η δικτατορία πάνε μαζί. Οι ρώσοι εργάτες δεν έχουν τίποτα ενάντια στους Τσετσένους. Οι ρώσοι εργάτες δεν έχουν ένα κοινό εχθρό, το γραφειοκρατικό αστικό κράτος που οργανώνει πολέμους για το όφελος μιας παρασπικής ελίτ. Οι πολιτικοί σ' όλο τον κόσμο φυσικά το βουλώνουν, γι' αυτό είναι ώρα να μιλήσουν οι λαοί. Για να διαλύσουν από τη βάση τους παρανοϊκούς και εγκληματικούς μηχανισμούς, οι εργαζόμενοι πρέπει να συγκροτήσουν τις δικές τους οργανώσεις, ισχυρές και ανεξάρτητες, ικανές να ρυθμίσουν την κοινωνική ζωή.

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ! ΕΞΩ Ο

ΟΙ ΠΟΡΤΟΓΑΛΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟ Α. ΤΙΜΟΡ

ΣΤΙΣ 5 ΜΑΗ στην Πορτογαλία πραγματοποιήθηκαν εκδηλώσεις αλληλεγγύης στο λαό του Ανατολικού Τιμόρ, στη χούντα του Suharto. Οι εκδηλώσεις οργανώθηκαν από τη FAI, την αναρχική ομάδα "Poco em Armas", τις εκδόσεις "Accao Directa" και το Κέντρο Ελευθεριακής Κουλτούρας. Παραθέτουμε αποσπάσματα προκήρυξης των κινητοποιήσεων:

"Ο ινδονησιακός στρατός που είναι εγκατεστημένος στο Ανατολικό Τιμόρ, στην προσπάθειά του να επιβάλλει τις επιλογές της δικτατορίας Suharto, οργανώνει τάγματα θανάτου, αποτελούμενα από ρουφιάνους, μπάτσους, φασίστες και ανθρωπύς του υποκόσμου. Η δράση αυτών των ομάδων που αυτοαποκαλούνται "νίντζα" οδηγεί ένα μεγάλο κομμάτι του λαού του Τιμόρ να αυτοοργανωθεί για την άμυνά του. Στην πρωτεύουσα Dili και σε άλλες πόλεις εμφανίστηκαν αυθόρμητα ομάδες αυτοάμυνας που στέκονται αντιμέτωπες στη δράση των "νίντζα". Η υπόθεση τακτικών ακηδεμόνευτης άμεσης δράσης πανικόβαλαν την κυριαρχία, που

μεσα από την εκκλησία και με πρωταγωνιστή τον επίσκοπο Dili Ximenes Belo, εξαπέλυσε μια εκστρατεία "συνφιλιώσης και ειρήνης". Η αυτόνομη δράση και οι ομάδες αυτοάμυνας δημιουργούν έντονη ανησυχία στις πολιτικές και θρησκευτικές αρχές, σ' όλους αυτούς δηλαδή που θέλουν να απειλούνται τα διεθνή συμφέροντα που αποτελούν το ουσιαστικό στήριγμα της δικτατορίας Suharto. Προσπαθούν λοιπόν να μετατρέψουν τον αγώνα του λαού του Τιμόρ στη διεκδίκηση κάποιας μορφής αυτονομίας που φυσικά δε σημαίνει κάποια αλλαγή στις συνθήκες ζωής για το λαό του Τιμόρ αλλά απλά μια αναδιανομή των προνομίων σε νέες ομάδες εξουσίας.

Το γεγονός ότι οι ομάδες των "νίντζα" κατέχουν εξελιγμένο οπλισμό που προέρχεται από τη Βρετανία αποδεικνύει ότι η κυβέρνηση της Ινδονησίας αυξάνει τη στρατιωτική της παρουσία στο Ανατολικό Τιμόρ κάτι που προμηνύει όχι μόνο ότι η καταστολή θα αυξηθεί αλλά επιπλέον ότι η κυβέρνηση της Ινδονησίας ετοιμάζεται να πραγματοποιήσει σ'

αυτή την πρώην πορτογαλική αποικία μια από τις συνθημαμένες της σφαγές. Σ' αυτήν την κατεύθυνση έχει την υποστήριξη διεθνών κέντρων, όπως της Πορτογαλικής εταιρείας ΟΓΜΑ, της βρετανικής βιομηχανίας όπλων και της αμερικανικής ιαπωνικής, της οποίας όπως πρόσφατα παραδέχτηκε η ισπανική κυβέρνηση, η Ινδονησία αποτελεί τον καλύτερο πελάτη.

Για να σταματήσουν οι βιαιότητες της ινδονησιακής δικτατορίας, για να εμποδιστεί η σφαγή του λαού του Τιμόρ, είναι απαραίτητο να αναγκάσει ένα διεθνές κίνημα ενάντια στο καθεστώς Suharto που αποτελεί έναν από τους βασικούς στυλοβάτες της παγκόσμιας νέας τάξης στην Ασία.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟ ΛΑΟ ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΤΙΜΟΡ ΚΑΙ ΤΙΣ ΟΜΑΔΕΣ ΑΥΤΟΑΜΥΝΑΣ!

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΣΤΗΡΙΖΟΥΝ ΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ SUHARTO!

ΚΑΤΩ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ!"

Ιβηρική Αναρχική Ομοσπονδία (Πορτογαλικό τμήμα)

ΜΕΞΙΚΟ: Η αντίσταση δεν διαπραγματεύεται

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ της παράνομης Επαναστατικής Επιτροπής Ινδιάνων -Γενικής Διοίκησης του EZLN, CHIAPAS, Μεξικό 10 Μάη 1995

Αδέλφια, θέλουμε να σας ενημερώσουμε για το αποτέλεσμα των συζητήσεων που διεξήχθησαν ανάμεσα στα μέλη του EZLN σχετικά με την πρόταση που έκανε η κυβέρνηση στους απεσταλμένους Ζαπατίστας στη συνάντηση του San Andres Sacamachen de los Pobres της Chiapas, στις 23 Απριλίου 1995. Η πρόταση της κυβέρνησης ήταν η εξής:

"Ο EZLN θα συγκεντρώσει τα μέλη των λεγόμενων "εξεγερμένων βάσεων" σε τρεις περιοχές που θα καθοριστούν από τις δύο πλευρές. Ως αντάλλαγμα η ομοσπονδιακή κυβέρνηση θα εγγυάται τη σωματική ακεραιότητα των προαναφερθέντων καθώς και την παροχή στέγης, τροφής και υγειονομικής περίθαλψης. Επιπλέον θα μειώσει σημαντικά τη στρατιωτική παρουσία στις αντίστοιχες περιοχές και συγκεκριμένα στις περιοχές: 1) Los Altos (ορεινά της Τσιάπας), 2) Meseta (οροπέδιο της Τσιάπας), 3) Selva (ζούγκλα Λακάντονα)

Σε σχέση με τα παραπάνω ανακοινώνουμε ότι:

ΠΡΩΤΟΝ. Η πρόταση μεταφέρθηκε στην ολομέλεια της Παράνομης Επαναστατικής Επιτροπής Ινδιάνων - Γενικής Διοίκησης του EZLN, στις Επιτροπές των Εθνότητων, στις Περιφερειακές Επιτροπές, στις Βάσεις Στήριξης και στους μαχητές του EZLN.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ. Οι δυσκολίες που προκύπτουν από τη στρατιωτικοποίηση της περιοχής από την κυβέρνηση παρέτειναν το χρόνο των συζητήσεων για την πρόταση και δεν επέτρεψαν τη σχολαστικότερη ανάλυσή της.

ΤΡΙΤΟΝ. Η πρόταση της κυβέρνησης απορρίφθηκε ομόφωνα για τους ακόλουθους λόγους:

Α. Απαιτήσαμε την επιστροφή του κυβερνητικού στρατού στις θέ-

σεις που κατείχε πριν τις 8 Φεβρουαρίου. Σε αντάλλαγμα προτείνουμε να παραμείνουμε στις θέσεις μας στα βουνά χωρίς να επαναπροσβούμε στις περιοχές από όπου θα αποσυρθούν οι κυβερνητικοί, χωρίς να πραγματοποιήσουμε στρατιωτικούς αποκλεισμούς στους δρόμους αυτών των περιοχών. Επιπλέον δεσμευτήκαμε να μην διεξάγουμε καμία στρατιωτική επιχείρηση κατά τη διάρκεια του διαλόγου.

Η κυβέρνηση έχει προτείνει να παραδοθούν και να καταθέσουμε τον οπλισμό μας. Αυτή η πρόταση της κυβέρνησης δεν είναι παρά ένας χλευασμός. Δείχνει ότι η κυβέρνηση δεν έκανε τον κόπο ούτε καν να ακούσει τα αιτήματα των ένοπλων εξεγερμένων. Δεν έκανε καμία μετακίνηση των κυβερνητικών στρατευμάτων κατοχής (παρά μόνο για να τα ενισχύσει), δεν έκανε καμία κίνηση για να σταματήσει τη δράση των λευκών φρουρών που έχουν κατακλύσει τη Τσιάπας, συμπεριφέρεται σαν να μην υπήρχαν καν οι Ζαπατίστας. Με λίγα λόγια η κυβέρνηση, χωρίς να έχει κάνει οποιαδήποτε κίνηση για την επίλυση του προβλήματος που αντιμετωπίζει, απαιτεί να αποφασιστεί το τέλος του πολέμου. Διότι αυτό σημαίνει η πρόταση της: "Ο πόλεμος τελείωσε, δεν θα ξαναπολεμήσουμε πια". Η κυβέρνηση ζητά από μας τους Ζαπατίστας να αποδεχθούμε το τέλος του πολέμου, να αποδεχτούμε τις στρατιωτικές απειλές τη στιγμή που η κυβέρνηση δεν έχει καν ακούσει τα αιτήματά μας, να αποδεχτούμε ότι όλα παντού θα παραμείνουν ίδια και ότι ο πόλεμος που εμείς ξεκινήσαμε για να τα αλλάξουμε όλα έχει ήδη τελειώσει χωρίς τίποτα, δηλαδή, να έχει αλλάξει. Η κυβέρνηση μας κοροϊδεύει, όπως το συνήθιζε εδώ και αιώνες.

Β. Δηλαδή είμαστε ενάντιοι στον τερματισμό του πολέμου; Όχι, δεν είμαστε ενάντιοι. Γι' αυτό προτείνουμε την κατάπαυση των στρατιωτικών επιχειρήσεων με την λήξη των συνομιλιών. Θέλουμε όμως πρώτα να δούμε τα προβλήματα να αντιμετωπίζονται με έργα, όχι με λόγια και

πάντα στα πλαίσια της αξιοπρέπειας. Πριν αποφασιστεί το τέλος της σύρραξης, κανείς δεν μπορεί να αρχίσει διάλογο ανακηρύσσοντας απλά τον πόλεμο τελειωμένο χωρίς καν να έχει προσεγγίσει τα αίτια που τον προκάλεσαν. Ο πόλεμος θα τελειώσει όταν ολοκληρωθεί ο διάλογος και επιλυθούν οι αιτίες που τον προκάλεσαν, όταν τα πράγματα αλλάξουν και φυσικά όχι με το να παραμείνουν ίδια.

Γ. Η κυβέρνηση, περιφρόνησε την πρότασή μας, την χλεύασε. Στο στρατιωτικό τομέα προτείνουμε να αποσυρθούν στις θέσεις που βρίσκονταν το Δεκέμβριο του 1993, παραιτηθήκαμε από τον έλεγχο μιας περιοχής η οποία, όπως πολύ καλά το ξέρουν η κυβέρνηση και οι στρατιωτικοί, είναι η περιοχή μας. Απόδειξη γι' αυτό είναι ο τεράστιος όγκος στρατιωτικών δυνάμεων που αναγκάστηκαν να μεταφέρουν για να πετύχουν τον έλεγχό της. Προτείνουμε να επιστρέψουμε την ελεύθερη πρόσβαση χωρίς να δημιουργήσουμε στρατιωτικά μπλόκα ούτε στο εσωτερικό της περιοχής, ούτε στα όριά της, ούτε στις γειτονικές περιοχές.

Στο στρατιωτικό τομέα λοιπόν προτείνουμε από την πλευρά μας ένα καθεστώς σαν να μην είχε καν υπάρξει ο πόλεμος. Σαν αντάλλαγμα δεν ζητήσαμε από την κυβέρνηση να επαναφέρει το στρατό της στις θέσεις που βρίσκονταν πριν το Δεκέμβριο του 1993. Τους επιτρέπουμε να διατηρήσουν το στρατιω-

τικό κλοιό γύρω από την περιοχή ή και να τον ενισχύσουν ακόμα αν νομίζουν ότι το χρειάζονται και το αντέχουν οικονομικά. Ζητήσαμε όμως την ελεύθερη κυκλοφορία των κατοίκων και την επιστροφή των διοχθέντων ώστε να πραγματοποιήσουμε ελεύθερα το διάλογο με τη συμμετοχή τους.

Δ. Η κυβέρνηση δικαιολογεί την αναγκαιότητα της παρουσίας κυβερνητικού στρατού με την πρόφα-

σμοιβαία μέτρα ύφεσης που θα αποτρέψουν μια ένοπλη σύρραξη ένα δημόσιο διάλογο για την ειρήνη. Προτείνουμε οι δυνάμεις μας να κρατήσουν τις θέσεις τους στα βουνά, να κρατήσουν τις θέσεις που βρισκόμασταν μέχρι το Δεκέμβριο του 1993. Σαν αντάλλαγμα απαιτήσαμε ο κυβερνητικός στρατός να επιστρέψει στις θέσεις που κατείχε πριν τις 8 Φεβρουαρίου 1995. Αναλογικά προσφέρουμε περισσότερα από όσα ζητάμε από την κυβέρνηση γιατί ξέρουμε ότι είμαστε δυνατότεροι και μπορούμε να υποχωρήσουμε περισσότερο. Όμως στο θέμα της αξιοπρέπειας δεν θα υποχωρήσουμε ούτε ένα βήμα γιατί ακριβώς για την αξιοπρέπεια μας πήραμε τα όπλα ενάντια στην περιφρόνηση της κυβέρνησης.

Ζ. Σαν απάντηση στην προθυμία των Ζαπατίστας για ύφεση και πολιτική λύση η κυβέρνηση μας πρότεινε τον εγκλεισμό των Ινδιάνων σε ρεζέρβες, των Ινδιάνων που πήρανε τα όπλα για την ελευθερία. Τα λεγόμενα "σημεία συγκέντρωσης" είναι μία σκόπιμη πρόκληση ενάντια στους εξεγερμένους Ζαπατίστας που οδηγεί στη διακοπή του διαλόγου. Η πρόταση της κυβέρνησης δεν είναι παρά μια άθλια πρόκληση, αδέλφια και άτεχνα παρουσιασμένη.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ. Οι Βάσεις Στήριξης των Ζαπατίστας ανέθεσαν στους εκπροσώπους του EZLN που συμμετείχαν στη συνάντηση με τους κυβερνητικούς να επιμείνουν στην πρόταση της Παράνομης Επιτροπής για την οικοδόμηση δίκαιων και αμοιβαίων μέτρων ύφεσης, για την αποτροπή του κινδύνου ένοπλης σύρραξης, για να καταστεί άμεσα δυνατή η πραγματοποίηση ενός δημόσιου διαλόγου για τις συνομιλίες με την κυβέρνηση.

ΠΕΜΠΤΟΝ. Η Παράνομη Επαναστατική Επιτροπή Ινδιάνων -Γενική Διοίκηση του EZLN απορρίπτει την πρόταση της κυβέρνησης γιατί είναι εκτός τόπου και χρόνου, δεν μπορεί κανείς να την πάρει στα σοβαρά, είναι στη ουσία μια προσβολή για την Ινδιάνικη αξιοπρέπεια και την ιστορία μας. Ο EZLN επαναλαμβάνει την πρότασή του και ζητάει από την κυβέρνηση να προχωρήσει σε ενέργειες που θα κάνουν δυνατές τις συνομιλίες για τη λήψη αποφάσεων που θα οδηγήσουν στο τέλος του πολέμου, σε μια ειρήνη δίκαιη και αξιοπρεπή, σε μια ειρήνη που είναι επιθυμία όλων των μεξικάνων.

ΕΚΤΟΝ. Ο EZLN επαναβεβαιώνει την προθυμία του για διάλογο και δεσμεύεται να αναζητήσει πολιτικές λύσεις στα δίκαια αιτήματα. Δημοκρατία! Ελευθερία! Δικαιοσύνη! Από τα βουνά του μεξικάνικου νότου.

ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΙΝΔΙΑΝΩΝ. ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ EZLN, ΜΑΪΟΣ ΤΟΥ 1995

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ: ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΑΠΟ ΤΙΣ 3 έως τις 7 Αυγούστου θα πραγματοποιηθεί το 4ο Διεθνές Συνέδριο του "Δικτύου Γυναικείας Αλληλεγγύης ενάντια στον πόλεμο". Η συνάντηση θα γίνει στο χωριό Tresjevac στη Βοϊβοδίνα (200 χλμ. βόρεια από το Βελιγράδι). Οργανώνεται από την φεμινιστική, αντιμιλιταριστική ομάδα "Γυναίκες στα Μαύρα" (Βελιγράδι) και υπάρχει ανοιχτή πρόσκληση για οποιοδήποτε ενδιαφερόμενες

Επικοινωνία - πληροφορίες: Women in Black, Cetinska 26 A/17, 11000 - Belgrade - N. YUGOSLAVIJA, TEL/FAX +38111/347877

Ακόμη, η ομάδα καταγγέλει ότι στις 18 Μαΐου 1995 η σερβική αστυνομία απαγόρευσε σε δύο μέλη της - που συνοδεύονταν και από 3 ιταλίδες ειρηνίστριες - την είσοδο στο προσφυγικό στρατόπεδο του Κονίλινο, όπου είχαν πάει για να διανέμουν ανθρωπιστική βοήθεια. Η αστυνομία επικαλέστηκε την έλλειψη άδειας των "Γυναικών στα Μαύρα", η ομάδα όμως είχε υποβάλει τα χαρτιά της ήδη από τον Φεβρουάριο, αλλά έχει αγνοηθεί επιδεικτικά, λόγω της ευρύτερα πολιτικής (και όχι απλώς φεμινιστικής) δραστηριότητας της.

Ακολουθεί η προκήρυξη των "Γυναικών στα Μαύρα" για το νέο μέτωπο στην Δυτ. Σλαβονία (Μάιος 1995): Η νέα κλιμάκωση του πολέμου στην Δυτ. Σλαβονία επιβεβαίωσε για ακόμη μία φορά "τους κανόνες του παιχνιδιού" που οι κύριοι του πολέμου θέτουν στην πρώτη γκ ο υ γ κ ο σ λ α β ί α: -η ε-

θνική εκκαθάριση δεν είναι συνέπεια αλλά στόχος του πολέμου

-οι στρατιωτικοί ηγέτες των δύο κυρίαρχων εθνών (Σέρβοι και Κροάτες) έχουν προσυμφωνήσει να συνεργαστούν για την επιτυχία των φρικαλέων στόχων τους.

Από την έναρξη κίλας του πολέμου είναι σαφές ότι το έγκλημα της "εθνικής εκκαθάρισης" δεν είναι μια "αυθόρμητη κίνηση" αλλά μια προσχεδιασμένη και πολύ συγκεκριμένη στρατιωτική επιχείρηση. Ένα παράδειγμα αυτού του οργανωμένου εκπατρισμού "αλλοεθνών" πληθυσμών έχουμε στα τέλη του 1991 όταν οι Σέρβοι μιλιταριστές (λαϊκός στρατός/ παραστρατιωτικές οργανώσεις) "εκκαθάρισαν" την Δυτ. Σλαβονία από Κροάτες και Ούγγρους, αφήσαν όμως τους Σέρβους της ίδιας περιοχής να "εκκαθαριστούν" από τους Κροάτες, γεγονός που ουσιαστικά καταδεικνύει μια προσαρμοσμένη ανταλλαγή εδαφών και πληθυσμών.

Τα στρατιωτικά καθεστώτα ανανέωσαν πρόσφατα τις "προσπάθειες" τους στην Δυτ. Σλαβονία. Οι εγκατομεινόντες Σέρβοι πολίτες απειλούνται με εκπατρισμό, ενώ πιέζονται ασφυκτικά από τους Κροάτες μιλιταριστές, φυσικά και ψυχολογικά (μεταφορές σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, συλλήψεις, λεηλασίες κ.ο.κ.)... Ακόμη σημειώνονται βιασμοί σε βάρος γυναικών-προσφύγων. Σε όλη τη διάρκεια του πολέμου οι βιασμοί ήταν και είναι ένα ολοκληρωτικό όπλο για τις "εθνικές εκκαθαρίσεις".

Η ευθύνη για τα τραγικά γεγονότα στην Δυτική Σλαβονία (Δυτ. Srem & Baranja) βαραίνουν τους στρατιωτικούς τόσο στο Βελιγράδι, όσο και στο Ζάγκρεμπ, το Κνίη και το Παλε, αλλά και την διεθνή κοινότητα για την συνεισφορά στις βιαιότητες.

-Το κράτος της Σερβίας και του Μαυροβουνίου εσκεμμένα παραγνωρίζουν τις συμφορές των σέρβων της Δυτ. Σλαβονίας γιατί οι ίδιοι ξεπουλούσαν τα εδάφη αυτά που θεωρούσαν

"μη-σημαντικά" για το γενικό σχέδιο της Μεγάλης Σερβίας. Αντίστοιχα, η εθνικιστική αντιπολίτευση μέσα στην Σερβία χρησιμοποιεί τους πρόσφυγες για να τροφοδοτήσει την πολεμική υστέρια. Στην Σερβία γίνονται τώρα και νέες μετακινήσεις στρατιωτικών δυνάμεων.

-Μέσω αυτής της "ελεγχόμενης και περιορισμένης" συγκρούσεως, το καθεστώς της Κροατίας προσπαθεί να ξανακερδίσει την "τιμή του άγνωστου στρατιώτη", να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις των πιο ακραίων μιλιταριστικών ομάδων, να αποκομίσει πολιτικά οφέλη (όποια με το Σερβικό καθεστώς) για τα οποία έχουν ήδη δωθεί εγγυήσεις σε μυστικές διαπραγματεύσεις και να κερδίσουν "ανθρώπινο μαρπούτι" για μελλοντικές μάχες.

-Οι διεφθαρμένοι και διψασμένοι για εξουσία Σέρβοι μιλιταριστές της Krajina (Κράινα) είναι μαριονέττες του Μιλόσεβιτς. Η δικτατορία της Κράινα εξαγνίζει τον πληθυσμό της περιοχής τρομοκρατώντας και συνεχώς μετακινώντας τους στρατιώτες. Ακόμη δολοφονούν και βασανίζουν πολίτες στο Zagreb και άλλες Κροατικές πόλεις (σημ. εννοεί από Κροάτες μιλιταριστές).

-Η Σερβο-βόσνια ηγεσία χρησιμοποιεί της συγκρούσεις στη Δυτ. Σλαβονία για την ανταλλαγή εδαφών στην Βοσνία και για τους νέους βομβαρδισμούς στο Srebrenica. Το νέο κύμα προσφύγων που κατέφυγε στις περιοχές τους ξαναστάθηκε αμέσως στο μέτωπο.

-Η διεθνής κοινότητα αποδέχεται τις αιτιολογήσεις για την χρήση βίας και συνεπώς νομιμοποιεί το παρόν εδαφικό καθεστώς και τις εθνικές εκκαθαρίσεις. Ο ΟΗΕ υποβοηθά την κατάσταση "δημιουργώντας συνθήκες για την ασφαλή εκκένωση της περιοχής" (που ισοδυναμεί με τον όρο "ανθρώπινη μεταφορά πληθυσμών" των στρατιωτικών) αντί να παρέχει την απαραίτητη προστασία για να μείνουν οι άνθρωποι στα σπίτια τους.

Η "Νίκη ενάντια στον Φασισμό" γιορτάστηκε σε όλη την Ευρώπη και υπεύθυνοι του πολέμου στην πρώην Γιουγκοσλαβία κλήθηκαν να συμμετάσχουν -Τι ντροπή! Καθώς ξυπνούν τα φαντάσματα του παρελθόντος, η Ευρώπη γίνεται τμήμα του παγκόσμιου ολοκληρωτισμού και της νέας τάξης.

Έχουμε χάσει την εμπιστοσύνη μας στην "επίσημη" Ευρώπη, αλλά όχι στην "άλλη" Ευρώπη. Θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε μ' αυτήν.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΑ ΜΑΥΡΑ, ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ, ΜΑΪΟΣ 1995

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΝΑΝΤΗ

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ 1 ΙΟΥΝΗ στο Saint-Herblain, κοντά στη Νάντη, ένας 15χρονος πυροβολήθηκε στο κεφάλι, όταν μια παρέα πισσιρικάδων που έπαιζαν μπάσκετ ενόχλησαν έναν κάτοικο της περιοχής και μετά από φιλονικία πυροβόλησαν εναντίον τους. Ο 15χρονος Sabek που μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο βαριά τραυματισμένος, ήταν γιός μεταναστών: η μητέρα του Πολωνέζα και ο πατέρας του Μαγκρεβίνος. Ο δράστης, που ήταν άνεργος, αμέσως μετά τον πυροβολισμό φώναζε στους υπόλοιπους πισσιρικάδες: "ένας λιγότερος".

Την ώρα της σύλληψης του δράστη, έξω από το σπίτι του μαζεύτηκαν δεκάδες κάτοικοι της περιοχής επιχειρώντας να τον λυντσάρουν, με συνέπεια η αστυνομία να αναγκαστεί να κινητοποιήσει μεγάλη δύναμη για να τον φυγαδεύσει. Γρήγορα η ησυχία αποκαταστάθηκε στην περιοχή, μια ώρα όμως αργότερα μια ομάδα 300 νεαρών (η πλειοψηφία των οποίων ήταν κασέρ, σύμφωνα με την ανακοίνωση της αστυνομίας) συγκεντρώθηκε έξω από το σπίτι του Sabek και κατευθύνθηκε προς το πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα. Οι νεαροί συγκρούστηκαν με τους παπάτους, έκαψαν ένα αυτοκίνητο έξω από το τμήμα, αναποδογύρισαν μερικά ακόμα για να τα χρησιμοποιήσουν ως οδοφράγματα, έσπασαν τα τζάμια πολλών διερχόμενων οχημάτων και κατέβασαν δεκάδες βιτρίνες καταστημάτων της περιοχής. Οι συγκρούσεις κράτησαν περίπου δύο ώρες κατά τη διάρκεια των οποίων οι μπάτσος εξορμούσαν με κλούβες και διέλυαν τους νεαρούς, οι οποίοι μετά από λίγο ανασυντάσσονταν και επιτεθούνταν σε μικρομάδες των 20-30 ατόμων. Ευτυχώς δεν έγινε καμία σύλληψη.

Ο Sabek διέφυγε τον κίνδυνο, ενώ η οικογένειά του δράστη μεταφέρθηκε από τις αρχές σε άλλη κατοικία, από το φόβο λυντσαρίσματος από τους φίλους του θύματος.

PROVOS: Το αναρχικό κίνημα που συγκλόνισε την Ολλανδία

ΣΤΙΣ 27 ΑΠΡΙΛΗ ΤΟΥ 1967 η Ολλανδία "γιορτάζει" την γέννηση του πρίγκηπα Γουλιέλμου-Αλεξάνδρου. Οι Provos οργανώνουν ένα χάπενινγκ που γρήγορα μετατρέπεται σε αντιμοναρχική διαδήλωση. Η επέμβαση της αστυνομίας διαλύει την συγκέντρωση. Ξεσπούν συγκρούσεις. Η βασίλισσα γιουχάρει κατά την εμφάνισή της στο μπαλκόνι του ανακτόρου. Το ίδιο βράδυ η κρατική τηλεόραση αδυνατεί να δείξει έστω και μια εικόνα χαράς από την ολλανδική πρωτεύουσα για τη γέννηση του βασιλικού διαδόχου.

Η παρουσία των Provos εγκαινιάστηκε με την εμφάνισή τους στις εκδηλώσεις μπουκόταρισματος των γάμων της πριγκίπισσας. Στην αρχή γύρω από το αναρχικό περιοδικό Prono (από το οποίο πήραν το όνομα τους), αγρότερα διακείμενοι σε ολοκληρωτική Ολλανδία, κατάφεραν να υλοποιήσουν τους στόχους τους, να ταράξουν τα ήρεμα νερά της σύγχρονης ολλανδικής κοινωνίας.

Κατανοώντας τις συνθήκες ζωής του ανθρώπου της πόλης της υπεραφθονίας, προσπαθούσαν χρησιμοποιώντας την μέθοδο της πρόκλησης να παρουσιάσουν το πραγματικό πρόσωπο της εξουσίας και να οδηγήσουν τη δυσάρεσκεια σε ανοιχτή εξέγερση.

Οι Provos κατανόησαν την αλλοτρίωση της εργατικής τάξης και τα αδιέξοδά της. Αναζητήσαν το επαγγελματικό υποκείμενο της σύγχρονης μητρόπολης, στο "υποπρολετα-

ριάτο", στην άγρια νεολαία, στις ακραίες καλλιτεχνικές τάσεις.

Σε μια προκήρυξη τους διαβάζουμε: "Οι πρόβος, οι μπήνικς, οι πλέινερς, οι νόζεμς, οι τέντυμπόυζς, οι μπλουζόν νουάρ, οι χούλιγκανς, οι φοιτητές, οι καλλιτέχνες, οι απροσάρμοστοι, οι αναρχικοί, οι ενάντιοι στα πυρηνικά. Αυτοί που δεν θέλουν καριέρα και αυτοί που ζούν ακανόνιστα, αυτοί που έρχονται από τις ασφαλτοστρωμένες ζούγκλες του Λονδίνου, της Μόσχας, του Τόκιο... και που αισθάνονται άρρωστοι σε αυτή την κοινωνία είναι το προβοταριάτο."

Το προβοταριάτο είναι το τελευταίο στοιχείο της εξέγερσης στις "ανεπτυγμένες" χώρες μας. Το προβοταριάτο είναι σκλάβος των πολιτικών. Βλέποντας τηλεόραση, ενώθηκε με τον παλιό εχθρό τους την μπουρζουαζία και αποτελεί τώρα μαζί με την μπουρζουαζία μια πελώρια γκριζαμάζα. Η νέα ταξική αντιπολίτευση στις χώρες μας είναι το προβοταριάτο ενάντια σ' αυτή την μάζα."

Και αλλού: "Τα «μπλουζόν νουάρ» πρέπει να μεταβληθούν σε «επικίνδυνους για το κράτος αναρχικούς», πρέπει δηλαδή οι προσωπικές αιμαχίες χωρίς συγκεκριμένο κίνητρο να μεταβληθούν σε μια συνειδητή αντίσταση στην εξουσία. Πρέπει να δούν ότι οποιαδήποτε δουλειά τους εξευτελίζει σε σημείο που να καταντάνε «γρανάζι μέσα στην ωρολογιακή βόμβα που είναι το σύστημά» Πρέπει να μεταβληθούν σε «επαγγελματίες» πρόβος πράγμα που

έχει γίνει δυνατό εξαιτίας ακριβώς της υπάρχουσας ευημερίας. Τότε θα είναι εύκολο να προκαλούν την αστυνομία σε φασαρίες, πράγμα που θα έχει σαν αποτέλεσμα να αυξάνεται διαρκώς η γενική δυσάρεσκεια και συνεπώς η αντίσταση".

Τα παραπάνω δεν πρέπει να αφήνουν την υπόνοια ότι το κίνημα των πρόβος περιορίστηκε σε μια στεία πρόκληση των κατασταλτικών μηχανισμών ή έναν αδιέξοδο μηδενισμό άρνησης.

Παρεμβαίνοντας στην καθημερινότητα της πόλης ανέπτυξαν μια ριζοσπαστική δράση και κριτική.

Στις 12 Νοέμβρη του 1966 ο Roel van Duyn γράφει στο περιοδικό Prono: "Το μπουκόταρισμα καταναλωτικών αγαθών είναι η μοναδική μορφή οικονομικής αντίστασης που θα έχει απομείνει στον καταναλωτή της μελλοντικής κοινωνίας της αυτοματοποίησης και κατάρνησης της εργασίας, όταν οι άνθρωποι σαν σύνολο δεν θα είναι πια απαραίτητοι στοιχείο του συστήματος παραγωγής και δεν θα μπορούν επομένως να μπουκοτάρουν την παραγωγή ούτε και να απεργήσουν, όπως έκαναν παλαιότερα και εξακολουθούν να κάνουν σήμερα οι εργάτες. Η μόνη λύση που απομένει είναι η απεργία και το μπουκοτάρισμα της καταναλωσης. Και όχι μόνο στο μέλλον αλλά και σήμερα η διαδεδομένη και συνειδητή δράση των καταναλωτών μπορεί να έχει βαθιές ριζικές συνέπειες."

Οι Provos προσπάθησαν να δημιουργήσουν συνείδηση στους σύ-

γχρονους πολίτες-καταναλωτές με συνεχείς παρεμβάσεις πάνω στα ζητήματα της μόλυνσης, της πολεοδομίας, της εκπαίδευσης, των χώρων συνάντησης, της στέγασης, της καταστολής, της σεξουαλικότητας μέσα από διάφορους τρόπους δράσης που ξεκινούσαν από χάπενινγκ, καταλήψεις, έντυπο υλικό, ανοιχτές συγκρούσεις με την αστυνομία έφεραν το κίνημα των ολλανδών αναρχικών στο προσκήνιο των κοινωνικοπολιτικών εξελίξεων της εποχής προκαλώντας την ταραχή και την οργή της αστικής και πολιτικής τάξης της χώρας.

Το κίνημα των Provos αυτοδιαλύεται το καλοκαίρι του '67 φοβούμενο την αφομοίωση τους από την αλλοτριωμένη ολλανδική κοινωνία. Στην τελευταία ανακοίνωσή τους ο θάνατος και η μεταμόρφωση είναι ένα από τα κεντρικά θέματα: "Η ικανότητα του να σταματάς κάθε δραστηριότητα, να εξαφανίζεσαι, να παίρνεις δυνάμεις, να επανεξετάζεις, να ανανεώνεσαι, να ανασχηματίζεσαι, είναι μία τεχνική που την βλέπουμε να επαναλαμβάνεται διαρκώς." (πηγές: περιοδικό «Πεζοδρόμιο» '69 και το βιβλίο «Πρόβος - Άμστερνταμ '65» από τις εκδόσεις Διεθνή Βιβλιοθήκη).

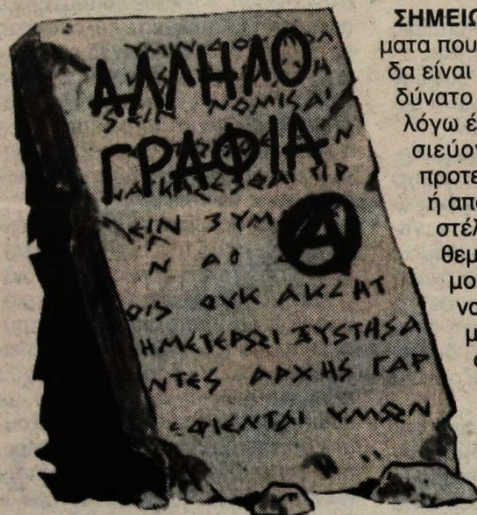
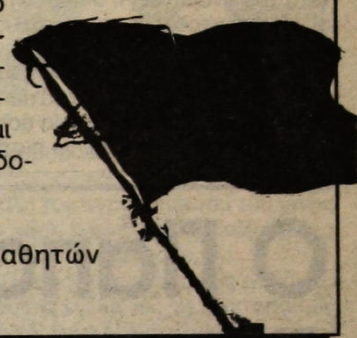
13 ΙΟΥΝΗ 1965 Βίαιες συγκρούσεις γύρω από το βασιλικό παλάτι του Άμστερνταμ.

14 ΙΟΥΝΗ 1905 Εξέγερση των ναυτών στο θωρηκτό Ποτέμκιν. Η έναρξη της επανάστασης των εργατικών συμβουλίων στη Ρωσία.

14 ΙΟΥΝΗ 1928 Γέννηση του Τσε Γκουεβάρα.

16 ΙΟΥΝΗ 1953 Αρχίζει η εργατική εξέγερση στο Ανατολικό Βερολίνο. Δημιουργούνται εργοστασιακά συμβούλια και απεργιακές επιτροπές. Η εξέγερση καταστέλλεται από τα Σοβιετικά τανκς μια βδομάδα αργότερα.

16 ΙΟΥΝΗ 1976 Σφαγή μαθητών στο Σοβέτο.

εφημερίδας. Καλό είναι να γράφεται η διεύθυνση μέσα στο γράμμα έτσι ώστε να υπάρχει δυνατότητα απάντησης από μέρους της συντακτικής ομάδας, καθώς και μία πιο προσωπική επαφή.

"Όποιος δεν είναι μαζί μας είναι πράκτορας του εχθρού"

Διαβάσαμε στην αναρχική εφημερίδα "Αλφα" (φ. 10 στις 27.5.95) και κάτω από τον τίτλο "Υ.Ρ.Ε.: Αντιφασιστική Δράση", άρθρο όπου αναδημοσιεύονταν αποσπάσματα της προκήρυξης λιβέλους που κυκλοφόρησε ανυπόγραφο στη Θεσσαλονίκη και στο άρθρο της ΑΛΦΑ φέρεται ότι γράφτηκε από τη Βίλλα Βαρβάρα.

Η προκήρυξη αναφέρει μεταξύ άλλων ότι η "Υ.Ρ.Ε. σερβίρει παραμύθι για αντιφασιστική δράση...", ότι "...την ώρα που ο συντρεφός μας Γιάννης (Σταθόπουλος) χαροπαλεύει στην εντατική, οι σχημαμένοι θρασυδελοί της Υ.Ρ.Ε. καλούν τα Μ.Μ.Ε για να ενημερώσουν την κοινή γνώμη...", "μην ξεχνάτε ότι η Υ.Ρ.Ε. είναι οργανισμός ο οποίος υπάρχει στα περισσότερα κράτη της Ευρώπης και χρηματοδοτείται απ' αυτά". Στην προκήρυξη επιπλέον αναφέρεται ότι "η Υ.Ρ.Ε. βρωμάει απ' την κορφή ως τα νύχια" και ότι "δεν είναι τυχαίο που η Υ.Ρ.Ε. δημιουργήθηκε από τα κράτη της Ευρώπης αυτή τη χρονική περίοδο εξάρσης του φασισμού".

Καταρχήν να ξεκαθαρίσουμε ότι δεν θα μπαίναμε στον κόπο να απαντήσουμε στο παραπάνω υβρεολόγιο όσο αυτό παρέμενε μια απλόγραφη (γιατί άραγε;) ανακοίνωση που την διαπνέει η σταλινική λογική του "όποιος δεν είναι μαζί μας είναι πράκτορας του εχθρού" (όπου εχθρός = κράτος ή ιμπεριαλισμός, ανάλογα με την περίπτωση).

Όσοσο από την στιγμή που δημοσιεύτηκε στην ΑΛΦΑ χωρίς μάλιστα να διευκρινίζεται εάν η εφημερίδα υιοθετεί ή όχι το κείμενο, είμαστε υποχρεωμένοι να απαντήσουμε προκειμένου να μην καταγγελλόμαστε για υπεκφυγή.

1 Η Υ.Ρ.Ε. δεν δημιουργήθηκε από τα κράτη της Ευρώπης αλλά μέσα από την ανάπτυξη του ίδιου του αντιφασιστικού κινήματος καταρχήν στις χώρες της Δ. Ευρώπης - ιδιαίτερα έπειτα από την διαδήλωση 40.000 νέων από 8 Ευρωπαϊκές χώρες τον Οκτώβριο του '92 στις Βρυξέλλες - και σε μια σειρά άλλες Ευρωπαϊ-

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΑΛΦΑ: Τα γράμματα που στέλνονται στην εφημερίδα είναι πάρα πολλά. Μας είναι αδύνατο να τα δημοσιεύουμε όλα, λόγω έλλειψης χώρου. Θα δημοσιεύονται μόνο όσα έχουν να προτείνουν ή να κρίνουν θέματα ή απόψεις. Μπορείτε επίσης να στέλνεται κείμενα με διάφορη θεματολογία, τα οποία θα δημοσιεύονται, μόλις είναι δυνατόν, στις σελίδες της εφημερίδας, όχι σαν γράμματα αλλά σαν κείμενα.

Πολλά γράμματα στέλνονται χωρίς τη διεύθυνση του αποστολέα και έτσι είναι αδύνατον να υπάρχει άλλη επικοινωνία έξω από τις σελίδες της εφημερίδας.

"Όποιος δεν είναι μαζί μας είναι πράκτορας του εχθρού"

Διαβάσαμε στην αναρχική εφημερίδα "Αλφα" (φ. 10 στις 27.5.95) και κάτω από τον τίτλο "Υ.Ρ.Ε.: Αντιφασιστική Δράση", άρθρο όπου αναδημοσιεύονταν αποσπάσματα της προκήρυξης λιβέλους που κυκλοφόρησε ανυπόγραφο στη Θεσσαλονίκη και στο άρθρο της ΑΛΦΑ φέρεται ότι γράφτηκε από τη Βίλλα Βαρβάρα.

Η προκήρυξη αναφέρει μεταξύ άλλων ότι η "Υ.Ρ.Ε. σερβίρει παραμύθι για αντιφασιστική δράση...", ότι "...την ώρα που ο συντρεφός μας Γιάννης (Σταθόπουλος) χαροπαλεύει στην εντατική, οι σχημαμένοι θρασυδελοί της Υ.Ρ.Ε. καλούν τα Μ.Μ.Ε για να ενημερώσουν την κοινή γνώμη...", "μην ξεχνάτε ότι η Υ.Ρ.Ε. είναι οργανισμός ο οποίος υπάρχει στα περισσότερα κράτη της Ευρώπης και χρηματοδοτείται απ' αυτά". Στην προκήρυξη επιπλέον αναφέρεται ότι "η Υ.Ρ.Ε. βρωμάει απ' την κορφή ως τα νύχια" και ότι "δεν είναι τυχαίο που η Υ.Ρ.Ε. δημιουργήθηκε από τα κράτη της Ευρώπης αυτή τη χρονική περίοδο εξάρσης του φασισμού".

Καταρχήν να ξεκαθαρίσουμε ότι δεν θα μπαίναμε στον κόπο να απαντήσουμε στο παραπάνω υβρεολόγιο όσο αυτό παρέμενε μια απλόγραφη (γιατί άραγε;) ανακοίνωση που την διαπνέει η σταλινική λογική του "όποιος δεν είναι μαζί μας είναι πράκτορας του εχθρού" (όπου εχθρός = κράτος ή ιμπεριαλισμός, ανάλογα με την περίπτωση).

Όσοσο από την στιγμή που δημοσιεύτηκε στην ΑΛΦΑ χωρίς μάλιστα να διευκρινίζεται εάν η εφημερίδα υιοθετεί ή όχι το κείμενο, είμαστε υποχρεωμένοι να απαντήσουμε προκειμένου να μην καταγγελλόμαστε για υπεκφυγή.

1 Η Υ.Ρ.Ε. δεν δημιουργήθηκε από τα κράτη της Ευρώπης αλλά μέσα από την ανάπτυξη του ίδιου του αντιφασιστικού κινήματος καταρχήν στις χώρες της Δ. Ευρώπης - ιδιαίτερα έπειτα από την διαδήλωση 40.000 νέων από 8 Ευρωπαϊκές χώρες τον Οκτώβριο του '92 στις Βρυξέλλες - και σε μια σειρά άλλες Ευρωπαϊ-

ΑΞΟΕΕ-ΠΑΝΤΕΙΟ, 1 μέλος της Υ.Ρ.Ε. συνελήφθη, ενώ 3 μέρες μετά κατά τη διάρκεια της πικετοφορίας στον Ευαγγελισμό άλλα 7 μέλη της Υ.Ρ.Ε. συνελήφθησαν, κτυπήθηκαν βάνουσα και απειλήθηκαν από ασφαλίτες και ΜΑΤατζήδες.

Πιο πρόσφατο παράδειγμα στον Δήμο Αμαρουσίου -στις 26 Μάρ- εκδήλωση μας απαγορεύτηκε μια μέρα πριν, επειδή είχαμε καλέσει ομοφυλόφιλους και μετανάστες για κεντρικούς ομιλητές! Εμείς δεν σταθήκαμε στην απαγόρευση, εκδώσαμε καταγγελία και αψίσα, ενώ παράλληλα οργανώσαμε συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο χώρο που είχε προγραμματιστεί η εκδήλωση.

4 Όσον αφορά την συγκεκριμένη καταγγελία για την οικονομική ενίσχυση από την Γ.Γ.Ν. Γενιάς, εμείς το έχουμε πει ξεκάθαρα. Δεν έχουμε κανένα πρόβλημα να διεκδικούμε λεφτά από κρατικούς φορείς -που στο κάτω κάτω διαχειρίζονται χρήματα που προέρχονται από το λαό- αρκεί να μην μας δεσμεύουν ούτε σε μια λέξη στις ανακοινώσεις, τις θέσεις και την δράση μας. (Αυτή τη θέση την είχαμε κάνει ξεκάθαρα και στα συγκεκριμένα που θα έπαιζαν στη συνουσία στη Θεσσαλονίκη τα οποία "θυμίστηκαν" όχι έχουν πρόβλημα μια μέρα πριν).

Ασφαλώς αν μας πουν "πάρτε αυτά και ρίξτε νερό στο κρασί σας" όχι μόνο δε θα το κάναμε αλλά θα τους καταγγέλλουμε και δημοσία. Αυτό κάναμε και με την ίδια την Γ.Γ.Ν. Γενιάς όταν την καταγγέλαμε δημόσια επειδή είχε επιχειρήσει να αποκλείσει εκπροσώπους της Μακεδονικής και Τουρκικής μειονότητας από συσκέψεις της Εθνικής Επιτροπής κατά του Ρατσισμού, ή πιο πρόσφατα, στα τέλη Μάρ όταν αρνήθηκε να συμβάλει σε κοινή εκδήλωση με θέμα το Ρατσισμό, και όπου είχαν κληθεί να πάρουν μέρος εκπρόσωποι όλων των εθνικών, κοινωνικών, μεταναστευτικών και μειονοτικών οργανώσεων.

Με τη λογική των συγκεκριμένων ανώνυμων αντιεξουσιαστών, το στέκι του Περιστερίου δεν θα έπρεπε να δεχτεί την δωρεάν παραγωγή χώρου από τον Δήμο Περιστερίου. Η ο ραδιοφωνικός σταθμός ΡΑΔΙΟ ΟΥΤΟΠΙΑ στη Θεσσαλονίκη δεν θα έπρεπε να κάνει αίτηση για κανονική άδεια ή το ΡΑΔΙΟ ΚΙΒΩΤΟΣ στην ίδια πόλη δεν θα έπρεπε να πληρώσει κανονικά συνδρομές στο Εθνικό Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο. Ούτε ο Μαζοκόπος θα έπρεπε να έχει δικηγόρο και να απολογείται στα αστικά δικαστήρια.

5 Για το ότι η Υ.Ρ.Ε. δεν συμμετέχει στις αντιφασιστικές πορείες της Θεσσαλονίκης θα έπρεπε να μας πουν συγκεκριμένα σε ποιες πορείες αναφέρονται. Ασφαλώς και δεν θα συμμετέχουμε σε οποιαδήποτε αντιφασιστική πορεία γίνεται αν δεν συμφωνούμε με τους στόχους και τα αιτήματά τους.

Στην Αθήνα για παράδειγμα σε μια σειρά πορείες συμμετείχαμε από κοινού με τους αναρχικούς (π.χ. Κυψέλη 9 φλεβάρη για τον Ξυλοδαρμό 2 μαθητών). Επίσης συμμετείχαμε στην πορεία που οργανώσαν οι αναρχικές ομάδες της Δυτικής Αθήνας από τα Ν. Λιόσια στους Αγ. Αναργούρους στις 2 Μάρτη (με αφορμή την αποκάλυψη συμμορίας «αβανσκυνητών»).

Στην πορεία από την πλατεία Κυψέλης στις 14 Απρίλη συμμετείχε μόνο μια αντιπροσωπεία της Υ.Ρ.Ε. για συμπαράσταση στον Γ. Σταθόπουλο, γιατί γενικά διαφωνούσαμε με το σκεπτικό της όλης πορείας. Όπως το ίδιο έκαναν και οι αναρχικοί για την πορεία που οργανώσαν οι 12 οργανώσεις (μαζί και η Υ.Ρ.Ε.) για το ίδιο

ζήτημα την Δευτέρα 17 Απρίλη στα Προπύλαια.

6 Για το ζήτημα Σταθόπουλου θα θέλαμε να ρωτήσουμε τους φίλους μας. Δεν βοήθησε καθόλου στο να γίνει γνωστό τι είχε συμβεί η πικετοφορία της Υ.Ρ.Ε., η συνέντευξη τύπου στον Ευαγγελισμό (17 Απρίλη) και η πορεία 12 οργανώσεων με 1.500 άτομα το ίδιο απόγευμα, ιδιαίτερα όταν μετά τα γεγονότα σε ΑΞΟΕΕ-ΠΑΝΤΕΙΟ, που προκλήθηκαν από την αστυνομία και τους φασίστες, όλοι ασχολούνταν με το κάψιμο της σημαίας και το σπάσιμο των βιτρινών και κανένας με τον Γ. Σταθόπουλο;

Ο ρόλος των ΜΜΕ γενικά είναι γνωστός. Υπάρχουν όμως περιπτώσεις που η πίεση του κινήματος τους αναγκάζει να προβάλλουν και την άλλη άποψη. Όπως έγινε και στην περίπτωση Σταθόπουλου όπου ενώ στην αρχή εμφανίστηκε σαν ποινικό γεγονός, έπειτα άρχισε να βγαίνει στην επιφάνεια η πραγματική διάσταση του μαχαιρώματος. Η όταν αποκάλυφθηκε η συνεργασία αστυνομίας-φασιστών ιδιαίτερα στην ΠΑΝΤΕΙΟ. Η όταν δημοσιεύτηκε η φωτογραφία με τον ΜΑΤατζή που κλωτσπούσε την διαδηλώτρια Μέλτω Κορωνάου.

Τέλος η δημοσιότητα που δόθηκε στην υπόθεση Μαζοκόπου κάτω από την κινητοποίηση της Επιτροπής Αλληλεγγύης δεν βοήθησε στο να αφεθεί ουσιαστικά ελεύθερος; Η λογική της

αντιδικίας που υπάρχει στα μυαλά των συγγραφέων του λιβέλλου δεν βοηθάει στο άνοιγμα γεγονότων όπως αυτά του Σταθόπουλου ή του Μαζοκόπου γενικότερα στο κίνημα και στην κοινωνία για την μεγαλύτερη κινητοποίηση πλατύτερων στρωμάτων.

7 Συνοψίζοντας: Η λογική της Υ.Ρ.Ε. δεν είναι οι ανταγωνισμοί, οι συγκρούσεις και τα κομματικά μονοπώλια, γιατί αυτά ωφελούν και χαροποιούν μόνο τους φασίστες και το κράτος. Είχαμε, έχουμε και θα έχουμε διαφορές με τον αναρχικό χώρο. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε να είμαστε μαζί όπου συμφωνούμε και χώρια όπου διαφωνούμε. Άλλωστε με μια σειρά ομάδες και άτομα του χώρου αυτό κάνουμε ήδη. Εμα επικρατήσει η λογική του "όποιος δεν είναι αναρχικός είναι πράκτορας" ή ότι "μόνο οι αναρχικοί είναι αντιφασίστες" εμείς δεν θα την ακολουθήσουμε, θα την αφήσουμε να την κρίνει το ίδιο το κίνημα της νεολαίας στην πράξη.

Ευχαιρόμαστε εκ των προτέρων για τη φιλοξενία. Ελπίζουμε ότι αν υπάρξει συνέχεια αυτή θα είναι για τους στόχους της αντιφασιστικής δράσης και όχι για παρόμοιες «καταγγελίες» που θυμίζουν ΚΚΕ της δεκαετίας του 1950.

ΥΡΕ

Να πάρουμε πίσω ότι μας κλέβουν

Ένα από τα σημαντικά «επιτεύγματα» που έχει καταφέρει σήμερα η κυρίαρχη τάξη είναι να μας περιορίσει σε μηδαμικό ποσοστό τον ελεύθερο χρόνο και χώρο μας. Είναι πασιφανές πως ο χρόνος για επικοινωνία, δημιουργία, ελεύθερη έκφραση, ακόμα και για λίγη ξεκούραση, είναι ελάχιστος. Οι ακτά ώρες καθημερινά μισωτής σκλαβιάς (μερικές φορές και περισσότερες) γι' αυτούς που δουλεύουν, οι έξι ώρες σχολικής καταπίεσης και τα φροντιστήρια γι' αυτούς που πάνε σχολείο είναι καταστάσεις που δείχνουν και επαληθεύουν τα «επιτεύγματα» τους. Και βέβαια το κλέψιμο του χρόνου μας γίνεται εκσκεμένα, προκειμένου να μην κάνουν κάτι δημιουργικό και «διαφορετικό», συλλογικά, που ίσως να αποδοχτεί επικίνδυνο για την ομαλή διεξαγωγή των σχεδίων τους.

Απ' την άλλη μεριά, κατάφεραν να μας κλείσουν και να μας απομονώσουν, άλλους στα σπίτια τους βλέποντας τηλεόραση, άλλους μέσα σε κάποια καφετέρια ή σε ένα κυριέλειο μπαρ. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο πως πριν μερικά χρόνια οι πλατείες γεμίζαν, ενώ σήμερα γεμίζουν μαγαζιά που το μόνο που προωθούν και «διαφημίζουν» είναι ο σεξισμός, η εμπορευματοποιημένη διασκέδαση, το νταβανζίκι και ο τασιμπουκάς.

Μας «έδωξαν» από εκεί που ανήκαμε: τους δρόμους και τις πλατείες. Και ήταν αναμενόμενο, αφού δεν τους συμφέρει ο κόσμος να είναι έξω και να βλέπει την πραγματικότητα. Γιατί ξέρουν πολύ καλά πως υπάρχουν αρκετοί άνθρωποι που καταπιέζονται απ' αυτή την πραγματικότητα και εξεγείρονται βλέποντας καταστάσεις που δεν οδηγούν παρά στην ολοκληρωτική καταστροφή της κοινωνίας και την ολική ισοπέδωση της προσωπικότητας του ανθρώπου.

Σ' αυτή την τόσο «καλοδεχούμενη» λογική των αφεντικών εμείς μπορούμε να αντιπαραθέσουμε και να διεκδικήσουμε τη δημιουργία αυτοδιαχειριζόμενων στεκιών σε κάθε γειτονιά σαν χώρους επικοινωνίας, ελεύθερης έκφρασης, δημιουργίας και συγκρότησης ενός διαφορετικού λόγου προς τα έξω, προς την κοινωνία, απ' αυτόν των κυρίαρχων. Βέβαια τέτοια εγχειρήματα είναι απλά η αρχή. Μια καλή αρχή προκειμένου να έρθεις σε επαφή με τον διπλανό σου, να ξεφυγείς από την οθόνη της τηλεόρασης και την παθητικότητα που κυριαρχεί στην κοινωνία σήμερα. Ακόμη, τέτοιοι χώροι είναι απαραίτητοι για να μπορεί ο καθένας να εκφραστεί, να βγάλει τη δική του τρέλα ενάντια σε πράγματα που τον ενοχλούν και τον καταπιέζουν, να δημιουργήσει καταστάσεις και πράγματα που δεν έχει την ευκαιρία να πραγματοποιήσει κάπου αλλού.

Ένα τέτοιο εγχείρημα επιχειρείται αυτό τον καιρό από κάποιους ανθρώπους στην Αγία Παρασκευή, που βρέθηκαν και συμφώνησαν στην αναγκαιότητα ύπαρξης τέτοιων χώρων και περιμένουν και άλλους ανθρώπους να πλαισιώσουν αυτή την προσπάθεια, αυτή την λογική.

Πιστεύω πως το να μπορείς σήμερα να επικοινωνήσεις, να εκφράζεσαι ελεύθερα, όσο γίνεται βέβαια, να κάνεις τις δικές σου εκδηλώσεις με τα δικά σου μέσα, να αξιολογείς, συλλογικά πάντα, το χρόνο και το χώρο σου, είναι καταστάσεις που «αναστατώνουν», «ανησυχούν» και θα συνεχίζουν να «ανησυχούν» τις εκάστοτε εξουσιαστικές δομές αυτής της κοινωνίας.

ΝΑ ΓΚΕΡΜΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ ΤΗΣ ΑΠΛΑΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ ΠΟΥ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ ΣΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ. ΝΑ ΦΤΙΑΖΟΥΜΕ ΣΤΕΚΙΑ ΣΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

Σ.Α.

Τα κείμενα αυτά αποτελούν το συνοπτικό περιεχόμενο μιας ευρύτερης αντιεκκλησιαστικής αναρχικής παρέμβασης που πραγματοποιήθηκε στην ευρύτερη περιοχή του Τρέντο της Ιταλίας, από τις 20-28 Απριλίου '95, διαμέσου της διανομής εντύπου υλικού, δημόσιων συζητήσεων και ανοικτών συγκεντρώσεων και ομιλιών σε πλατείες, με αφορμή την επικείμενη διήμερη επίσκεψη, στις 29 και 30 του ίδιου μήνα, του πάπα Ιωάννη-Παύλου Β' στην πόλη του Τρέντο.

ΑΝΤΙΘΕΤΑ μας αηδιάζει με αποφασιστικό τρόπο. Φυσικά δεν είμαστε οι μοναδικοί. Μεταξύ του δόγματος που ο άνθρωπος του Βατικανού διακηρύσσει και της ζωής, υπάρχει χοντρικά η ίδια σχέση που ενώνει τη φυλακή με την ελεύθερη ύπαρξη, ένα θέμα προς ανάπτυξη έκθεσης μέσα στην τάξη και ένα παιχνίδι μεταξύ παιδιών, η δουλειά του γραφείου και ένα άνετο κρεβάτι. Εάν μέσα σ' αυτόν τον κόσμο η επιθυμία και η χαρά δεν εξαφανίστηκαν εντελώς, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι διδασκαλίες της εκκλησίας παρακούνται με ουσιαστικό τρόπο, ή διαφορετικά -περίπτωση που δυστυχώς είναι πιο συχνή- κλειδώνονται μέσα στην ντουλάπα σαν τα ρούχα που φορά κάποιος μονάχα τις Κυριακές, κατά τη διάρκεια των δημόσιων εμφανίσεων του.

Παρ' όλα αυτά η εκκλησία δε συνεχίζει μονάχα να υπάρχει, αλλά γίνεται συνεχώς ισχυρότερη. Αυτό γίνεται για το λόγο ότι αυτή δεν είναι ένας θεσμός (όπως υποδεικνύει η ρίζα του ονόματος) ο οποίος οργανώνει τη λατρεία όποιων πιστεύουν στον θεό. Αυτή είναι μια βιομηχανία, με τους αρχηγούς της, τους υπαλλήλους της και τους στρατιώτες της. Μία βιομηχανία η οποία όσο έχει ανάγκη οι πιστοί της να πιστεύ-

πειστούμε, πριν από οποιαδήποτε εμπειρία, ότι δεν μπορεί να υπάρξει μέσα στην υφήλιο τίποτε το πιο οπισθοδρομικό, το πιο θηριώδες, το πιο απάνθρωπο για την ίδια την φύση της, από την εκκλησία. Κάθε φίλος των παπάδων ή είναι ένας ηλίθιος ή είναι ο ίδιος ένας παπάς.

Και η αγάπη που πρέπει να δώσει ένα νόημα στην ζωή, επιτηρείται στενά από την εκκλησιαστική μηχανή. Αυτός ο θεός-αστυνομικός, αυτός ο θεός-δικαστής, είναι πραγματικά αυτός που η εκκλησία ισχυροποιήσε μέσα στο πέρασμα των αιώνων: ο θεός και η εξουσία αποτελούν ζύμη από τον ίδιο αλεύρι. Είναι μονάχα πέρα από το θεό που μπορεί να δημιουργηθεί ο χώρος της επιθυμίας και της ελευθερίας: ενάντια σ' αυτόν και τους αντιπροσώπους του πάνω στην γη πρέπει να διεξάγουμε ένα αγώνα με τα μαχαίρια.

Ο διανυγμός τυφλός

Υπάρχει ένας άνδρας σε γεροντική ηλικία, άρρωστος, ίσα που καταφέρει και στέκεται στα πόδια του, δεν είναι πλέον σε θέση να σκέπτεται με ορθό τρόπο, κρατιέται ακόμη με τα δόντια στον θρόνο του Πέτρου (αποστόλου), αυτό τον παραδοσιακό θρόνο από τον οποίο άντλησαν

που υποστηρίζει ότι αυτοί ακριβώς οι άνθρωποι, οι παπάδες, θα μπορούσαν να μας διδάξουν πως να ζήσουμε.

Εξορία και φυλακή

Μέσα στην βίβλο ο Κάιν σκοτώνει τον Άβελ, ο κύριος τον τιμωρεί και τον διώχνει στην "χώρα του Νοντ", τόπο της μίζεριας και της μοναξιάς, πέρα από τη μακρινή της απόσταση από τον ίδιο το θεό. Γιατί εκείνος ο τόπος θεωρούνταν μίζερος;

Γιατί βρίσκονταν σε ψυχρές περιοχές, μακρινές από τον επίγειο παράδεισο. Με λίγα λόγια ήταν σαν να έστελνε κάποιος κάποιον στην Σιβηρία. Επειτα ο κύριος κάνει ακόμη περισσότερο, καθορίζει ότι ο Κάιν πρέπει να μείνει σε μια ξεχωριστή κατοικία, όλοι πρέπει να τον απαρνηθούν, και έτσι ταυτόχρονα καταδεικνύει τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να φτιαχτεί είτε η εξορία είτε η φυλακή.

Η κρατική εξουσία όλων των καιρών, αλλά με ιδιαίτερο τρόπο η σημερινή, αποθησαύρισε όλα αυτά τα διδάγματα και πραγματοποίησε τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τις φυλακές επάνω σ' εκείνο το μοντέλο, βρισκόμενη μ' αυτό τον τρόπο σε ειρήνη με το θεό και ταυτόχρονα διαφυλάττοντας τα συμφέροντά της. Ο πιο δυνατός βρέθηκε πάντοτε με το μέρος του θεού. Τα ναζιστικά SS είχαν γραμμένο στην ζώνη των παντελονιών τους: "ο θεός είναι μαζί μας".

Ο θεός μας πνίγει

Η παρουσία του θεού ανάμεσα μας είναι ασφυκτική. Μεταφέροντας όλες τις ενέργειες σε μια μελλοντική πραγμάτωση -δηλαδή να πραγματοποιηθούν μέσα στο βασίλειο των φαντασμάτων- αποστερεί από νόημα τον κόσμο μέσα στον οποίο ζούμε, και άρα καταστρέφει την ίδια τη ζωή, προσαρμόζοντάς την πάνω στο μοντέλο του, δηλαδή πάνω στην ζωή ενός φαντάσματος.

Γιατί ο άνθρωπος βρέθηκε στην ανάγκη να εφεύρει το θεό; Γιατί η αβεβαιότητα του μέλλοντος τον καθιστούσε τρωτό, έτσι δημιούργησε την ψευδαίσθηση ότι μια "απόλυτη βεβαιότητα", τοποθετημένη απ' έξω, σ' ένα τόπο όπου οι αβεβαιότητες είναι ανύπαρκτες, θα μπορούσε να τον καταστήσει δυνατό. Αλλά όμως το φάρμακο αποδείχτηκε πιο ζημιογόνο από το ίδιο το κακό. Αλλά ο θεός δε μας δημιουργεί ασφυξία μονάχα σαν ιδέα, προβολή της ανάγκης εγγύησης που ο άνθρωπος εκδηλώνει συνεχώς μέσα στην ζωή του, αυτός μας πνίγει επίσης διαμέσου της ειδικευμένης κίστας που προφασίζεται ότι τον αντιπροσωπεύει. Η οργάνωση που χρησιμοποιεί το θεό για να κυβερνήσει τον κόσμο ονομάζεται εκκλησία, και δεν είναι ούτε κατά διάνοια, όπως θα ήθελε η ετυμολογία της λέξης, η συνέλευση όλων, αλλά μονάχα μια μαφιόζικη συνάντηση μιας χούφτας απελπισμένων, που με τους δικούς τους φόβους θέλουν να μολύνουν τον κόσμο.

Μ' αυτή την έννοια ο θεός και η εκκλησία είναι δύο επιδημίες που διαδόθηκαν μέσα στον κόσμο και από τις οποίες δεν κατορθώνουμε να απαλλαγούμε. Δολοφονήσαν, συνεχίζουν να δολοφονούν και θα δολοφονήσουν εκατομμύρια ανθρώπους, και πάντοτε στο όνομα της ζωής, της δικαιοσύνης, της ειρήνης και τόσων άλλων παρόμοιων εννοιών που χρησιμεύουν μονάχα για να αποκρύπτουν τους πραγματικούς τους σκοπούς, της κυριαρχίας και του θανάτου.

Η θρησκεία σαν πολιτισμικό προϊόν προς εξαγωγή. Ο πάπας, αφού ευλόγησε το καθεστώς των Φιλιππίνων, ευλογεί και τους πιστούς της χώρας αυτής. Πείνα, αρρώστια, εξαθλίωση, παιδική πορνεία, μετανάστευση: ευτυχώς υπάρχει και η μετά θάνατον ζωή!

Τα βαμπίρ του ανθρώπινου πόνου

Όπου υπάρχει πόνος οι παπάδες καταφθάνουν σαν τα μυρμήγκια, ακριβώς όπως τα κοράκια. Ρουφούν τον ανθρώπινο πόνο, και πάνω σ' αυτόν παχαίνουν και ευδοκούν.

Ο άνθρωπος του Βατικανού υποφέρει και αυτός επίσης, ένα φτωχό άρρωστο ερείπιο που παραμένει άγρυπνο, αλλά δεν το βάζει κάτω, γαντζώνεται μ' όλες του τις δυνάμεις σ' αυτή τη λογιστική ζωή που ακόμη του απομένει, για να μπολιάσει το θάνατο και την καταστροφή σ' όλους τους ανθρώπους που διαθέτουν τη βλακεία να συνεχίζουν να τον ακούνε.

Οι κακουχίες και ο πόνος είναι σημαντικά, όχι επειδή θα μπορούσαν να ενδυναμώσουν τον άνθρωπο και θα τον ωθούσαν να εξεγερθεί, αλλά ακριβώς γιατί θα μπορούσαν επίσης να τον καταστρέψουν σαν άτομο, ωθώντας τον στην υποταγή και στην αναζήτηση χάρης, άρα στην προσαρμογή.

Η θρησκευτική καταστολή, και άρα η πολιτική και η κοινωνική επίσης -όπου μεταξύ κράτους και εκκλησίας υπάρχει μια αμοιβαία αντιστοιχία προθέσεων και συμφερόντων- έχει το στόχο να χρησιμοποιήσει τον ανθρώπινο πόνο για σκοπούς κοινωνικής ορθοπαίδας, με πρόθεση να μεταβάλει τον άνθρωπο, να αποτρέψει την εξέγερση του και να καταφέρει να τον κάνει ευνομήτο πολίτη απέναντι στους θεούς και τους ανθρώπινους νόμους (ταυτόσημη βάση).

Η υποστηρίκτρια του δημίου

Η εκκλησία ενστερνίζεται τα συμφέροντα των κυρίαρχων και ως εκ τούτου δεν υπερασπίζεται σε καμία

περίπτωση τους αδύνατους, αλλά τους προδίδει, οδηγώντας τους στην σφαγή. Ανέκαθεν υποστήριξε αυτή την πολιτική, είτε ευλογώντας τα πλούτη των μεγάλων ιδιοκτητών γης, είτε ενισχύοντας τις μεγάλες σφαγές των πολέμων και των γενοκτονιών. Οι στρατιωτικοί παπάδες συνόδευαν ανέκαθεν τα στρατεύματα και προσεύχονταν για τη νίκη των δικών τους κανονιών.

Γι' αυτό ακριβώς το σχέδιο η εκκλησία αποτελεί το ιδανικό εργαλείο. Ξεκινά από το επιμέρους άτομο, διαποτίζει με τα δόγματα της την περιοχή της συνείδησης από την πιο τρυφερή ηλικία του ανθρώπου, και έπειτα συνεχίζει διαμέσου του ελέγχου όλων των ανθρώπινων ενστίκτων, με πρώτο μεταξύ όλων αυτό της σεξουαλικότητας. Οι δομές της κοινωνίας, από την οικογένεια μέχρι το κράτος, παρακολουθούνται και υποστηρίζονται από την εκκλησία, η οποία συνεχίζει να θεωρεί τον εαυτό της σαν τη μοναδική δύναμη που έχει προοριστεί για να κυβερνήσει τον κόσμο.

Παρόλες τις πολυλογίες σχετικά με τη ζωή, η τελευταία εγκύκλιος του πάπα δικαιώνει την ποινή του θανάτου (φυσικά, "σε περιπτώσεις απόλυτης ανάγκης, όταν δηλαδή η υπεράσπιση της κοινωνίας δεν είναι δυνατό να επιτευχθεί διαφορετικά").

Η δολοφονία του θεού

Αν αποδεχθούμε την επικίνδυνη συμβίωση με τον θεό, αν επιτρέψουμε ένα φάντασμα να μολύνει τη ζωή μας, τότε τα πάντα σημαδεύονται από τον θάνατο. Ο θεός είναι ο θάνατος, γιατί είναι ένα φάντασμα που γίνεται ολοένα πιο συγκεκριμένο, όσο περισσότερο αυξάνουν οι κίνδυνοι και οι αβεβαιότητες από τις οποίες υποφέρει ο άνθρωπος. Όταν η ζωή εκδηλώνεται παντού με όλη τη δύναμη της, όταν η χαρά και η ομορφιά ξεχειλίζουν και αντιμετωπίζουν αποτελεσματικά τον πόνο και το φόβο (οι οποίοι επίσης υπάρχουν μέσα στον κόσμο, και ενάντια στους οποίους δεν έχουμε τίποτα περισσότερο να αντιτάξουμε εκτός από τα γελοία μέσα που η υποκρίτρια επιστήμη θέτει στην διάθεσή μας), τότε το φάντασμα του θεού απομακρύνεται.

Ο καθένας από εμάς πρέπει να αποφασίσει τι να κάνει τη ζωή του, και για να το κάνει αυτό πρέπει να σκοτώσει τον θεό, πρωταρχικά μέσα στην καρδιά του, έπειτα μέσα στις γήινες πραγματώσεις που προφασίζονται ότι ενσαρκώνουν αυτό το φάντασμα: την εκκλησία πρώτη απ' όλες τις άλλες.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΧΗ ΣΤΟΝ ΠΑΠΑ

Ο Πάπας δεν μας αρέσει

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Χ.Σ.

ουν στις θείες εντολές, άλλο τόσο το ιταλικό κράτος έχει ανάγκη οι υπήκοοί του να ορκίζονται στον Μαντσίνο ή στον Καμίλο Μπένσο. Είτε πιστεύει κάποιος είτε όχι στην καθολική θρησκεία, η εξουσία την οποία διαχειρίζεται η εκκλησία καθορίζει τους πάντες.

Ο ποντίφικας σωστά, μέσα στην τελευταία εγκύκλιο-επιστολή του, γράφει ότι "κάθε άνθρωπος είναι εμπιστευμένος στην μητρική φροντίδα της εκκλησίας" και ότι "το ευαγγέλιο της ζωής δεν ισχύει αποκλειστικά για τους πιστούς: ισχύει για όλους".

Το ευαγγέλιο της ζωής είναι ο νόμος που ευλογεί κάθε εξουσία, η οποία -όπως γράφει ο Ιωάννης ο 23ος, ο λεγόμενος "καλός πάπας"- "πηγάει από το θεό". Όποιος απορρίπτει με τη θέλησή του τη "μητρική φροντίδα της εκκλησίας", την στοργική φροντίδα ενός δημίου, δεν μπορεί να μην ακούσει τον ίδιο τον πάπα. Είναι δηλαδή με άλλα λόγια σαν να λέμε ότι κάθε τύραννος είναι ελεύθερος να κυβερνά, επειδή κάθε σκλάβος είναι ελεύθερος να υπακούσει.

Αντί να πάμε αλλού (και ποιος άραγε θα μπορούσε να μας υποδείξει ένα χώρο που να βρίσκεται τόσο "αλλού" ώστε να είναι ελεύθερος από την παρουσία των παπάδων και των ιεραρχιών, των δικαστών και των αστυνομικών), θέλουμε να υποδεχτούμε εδώ τον κύριο Καρόλ Βοϊτλα, με τον τρόπο που εμείς γνωρίζουμε.

Δεν υπάρχει από πρώτη άποψη τίποτε το πιο άδικο, τίποτε το πιο βλα-

κώδες, το πιο διεφθαρμένο από την εκκλησία και, εάν σε αυτούς τους γενικούς της χαρακτηριστικές προστεθεί επίσης η συνεπιφορά της σε κάθε οργάνωση εξουσίας, είναι εύκολο να

και αντλούν υποστήριξη οι κάθε είδους εξουσίες, από τις δικτατορίες μέχρι τις δημοκρατίες! Το γεγονός ότι ένας άνθρωπος αυτού του είδους, περιτυλιγμένος μέσα στα άσπρα ράσα του και ακριβώς γι' αυτό χίλια μίλια μακριά από την πραγματική ζωή των ανθρώπων, απομονωμένος και αργόστονος στο μυαλό και στην καρδιά! Το γεγονός ότι ένα παρόμοιο άτομο προφασίζεται ότι είναι σε θέση να υποδείξει σε όλο τον κόσμο ένα συγκεκριμένο τρόπο συμπεριφοράς, αποτελεί πραγματικά ένα άπιστευτο γεγονός.

Αλλά είναι ακριβώς από αυτή την παράνοια που προέρχεται η ίδια η δύναμη της εκκλησίας. Μέσα στην πιο πρόσφατη δημόσια εκδήλωση της επίσημης σκέψης της καθολικής εκκλησίας, τη λεγόμενη "εγκύκλιο πάνω στην ζωή", έρχονται στο φως όλες αυτές οι παράνοιες.

Ο πάπας είναι εξ ορισμού ένα ον ξενικό στην ζωή, ζει μέσα στην αναμονή του θανάτου που πρέπει να τον οδηγήσει στην "πραγματική ζωή", αυτή του υπερτέραντος, αυτή από την οποία εμπνέεται ο κάθε πιστός. Και μέσω αυτής της ιδίας του της εμπνευσσης γίνεται η προπαγάνδα στο εσωτερικό της μάζας των άπιστων και των χλιαρών, για να τους ωθήσει να θεωρήσουν αυτό τον κόσμο σαν κάτι το μεταβατικό, ένα βάρος που πρέπει να υπομείνουν σε αναμονή κάποιου πράγματος καλύτερου και οριστικού.

Πως μπορεί άραγε μια ιδέα αυτού του είδους να ρίξει φως πάνω στην ζωή; Πως μπορούν όντα τα οποία για τη ζωή δε γνωρίζουν τίποτα, να μιλούν για αυτή; Και όχι μονάχα δεν περιορίζονται να μιλούν γι' αυτή, αλλά να επιβάλλουν επίσης συμπεριφορές που αποδεικνύονται με τραγικό τρόπο σε θέση να διαστρεβλώνουν κάθε ένστικτο και κάθε αναγεννητική δύναμη.

Μπείτε μέσα σε μια εκκλησία, σε μια οποιαδήποτε εκκλησία, και θα αισθανθείτε τη μυρωδιά του θανάτου μαρμαρωμένη πάνω στα αγάλματα, στα στολίδια, στα σύμβολα. Τα πάντα μέσα στην εκκλησία έχουν σημαδευτεί από το θάνατο, τίποτα δε θυμίζει τη ζωή.

Και όμως υπάρχει ακόμη κάποιος

